

זֶה הַשַּׁעַר לֵה' צְדִיקִים יָבוֹאוּ בוֹ

סֵפֶר

לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן

הַנִּכְבָּד וְהַנּוֹרָא, מִי כְמוֹהוּ מוֹרֶה, הַיּוֹצֵא בַּקִּדּוּשׁ וּבִטְהָרָה,
מִפִּי קֹדֶשׁ קִדְשִׁים, נִבּוֹן לַחַשׁ וְחָכֶם חֲרָשִׁים. הֵלֵא הוּא כְבוֹד
אֲדוֹנָנוּ, מוֹרֵנוּ וְרַבֵּנוּ, הָרַב הָאֱמֶת, הַגָּאוֹן הַקָּדוֹשׁ הָאֱמֶתִי,
נֶחֱל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, אוֹר יִשְׂרָאֵל וְקִדּוּשׁוֹ, הַמְּפָרֵס בְּכָל
קְצוֹי אֶרֶץ וַיֵּם רְחוֹקִים. שְׁמוֹ קֹדֶשׁ. מוֹרֵנוּ וְרַבֵּנוּ, הָרַב רַבִּי
נַחֲמָן זָכָר צְדִיק וְקִדּוֹשׁ לְבָרָכָה, מְקַהֵלֶת בְּרִסְלָב, בְּהָרַב
הַיְּהוּדִי וְחֲסִיד, מוֹרֵנוּ הָרַב שְׂמַחַה זָכָר צְדִיק לְבָרָכָה, בֶּן
לְאוֹתוֹ צְדִיק, הָרַב הַקָּדוֹשׁ הַמְּפָרֵס, מוֹרֵנוּ הָרַב נַחֲמָן
הָאֲרִידֵעֵנְקִיר זָכָר צְדִיק וְקִדּוֹשׁ לְבָרָכָה. וּמַצֵּד אִמּוֹ הַצַּדִּיקָת
הַמְּפָרֵסֶמֶת בְּשֵׁם טוֹב, מֶרֶת פִּיגָא זצ"ל. הוּא נִין וְנֶכֶד לְהָרַב
הַקָּדוֹשׁ, רַבֵּן שֶׁל כָּל יִשְׂרָאֵל, קִדּוֹשׁ שְׁמוֹ, מוֹרֵנוּ הָרַב
יִשְׂרָאֵל בַּעַל-שֵׁם-טוֹב זָכָר צְדִיק וְקִדּוֹשׁ לְבָרָכָה. יִשְׂמַח
אֲבִידָא וְאִמָּה וְתַגֵּל יוֹלְדֵתָהּ. עֲטֶרֶת זָקֵנִים בְּנֵי בָנִים. בְּזִכְוֹתָם
יֵאִיר עֲלֵינוּ חֲסִדֵי דּוֹד הַנְּאֻמָּנִים. וְנִזְכֶּה לַחֲזוֹת בְּנֵעַם ה' פָּנִים
אֵל פָּנִים. חֵישׁ קַל מְהֵרָה נָשׁוּב לְצִיּוֹן בְּרַנְנִים. בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ
אָמֵן:

עִם פִּירוּשׁ

שְׁפָתַי תִּפְתָּח

אִידִישׁ

היכל הקודש ברסלב

181 Huschke Road, Liberty NY 12747

היכל הקודש

בארא פארק

**1415 55th Street
Brooklyn NY 11219
347.760.5924**

היכל הקודש

קרית יואל

**8 Premishlan Way.
Monroe NY 10950
845.467.5299**

היכל הקודש

מאנסי

**34 Union Rd,
Spring Valley, NY 10977
845.445.9314**

היכל הקודש

בני ברק

**רחוב ירושלים 2
052.760.5715**

היכל הקודש

וויליאמסבורג

**27 Skillman Street
Brooklyn NY 11205
718.384.1652**

היכל הקודש

קרית יואל

**8 Hayes Ct.
Monroe NY 10950
845.662.4888**

היכל הקודש

בלומינגטון

**24 Merriewold LN S
Monroe NY 10950
845.238.0804**

היכל הקודש

ירושלים

**רחוב רבי נחמן מברסלב 15
054.845.6150**

צו הערן די

הערליכע שיעורים

פונעם ראש ישיבה שליט"א
רופט:

קול ברסלב

212.444.9191

חיוק פאר די אידישע שטוב

212.444.9169

נדפס ע"י

קרן הדפסה היכל הקודש

2623 State Route 52
Liberty, NY 12754

718.387.2691

www.BreslevCenter.com

עריכה, הגהה והוצאה לאור ע"י

מכון עצתו אמונה

maebreslev@gmail.com

בְּיָמֵינוּ עוֹלָם יִהְיֶה צְדָקָה

לְכָבוֹד נִשְׁמָת מְאוֹר עֵינֵינוּ חַיִּית נִפְשֵׁנוּ,

אֲשֶׁר נִשָּׂא אוֹתָנוּ עַל לְבוֹ כְּאֲשֶׁר יֵשֵׂא הָאֱמוּנָה אֶת הַיּוֹנֵק, לְהַחְיֹתָנוּ בְּהַיּוֹם הַזֶּה,
לְהַטְעִימָנוּ מִצֻּף עֲרֵבוֹת נְעִימוֹת, יְדִידוֹת, זֵיו הָאֶרֶת שְׂכִינַת אֵל. תִּפְרֹךְ, וְהַחְדִּיר
בְּרַבּוֹת נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל בְּכָל הָעוֹלָם כְּלוּ - אֱמוּנָה בְּרוּרָה וּמִזְכָּקֶת בּוֹ יִתְבָּרֵךְ, וְקָרַב
אֵלֵינוּ נִשְׁמוֹת אֵל הַחַן וְהִפִּי אֲשֶׁר בְּנַחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה שׁוֹרָה, הוּא נִהְיָ הָרַב
הַגָּאוֹן הַצַּדִּיק, אִישׁ הָאֲשֻׁכּוֹלוֹת - שֶׁהִכֵּל בּוֹ, הַחֲסִיד הָאֱמֵת עוֹבֵד ה' בְּתַמִּימוֹת
וּבִפְשִׁיטוֹת, מְסַר נַפְשׁוֹ אֵלָיו. יִתְבָּרֵךְ בְּכָל יוֹם יוֹם מִיּוֹם עֲמָדוֹ עַל דַּעְתּוֹ, וְסָבַל
סִסְרִים קָשִׁים וּמְרִים כָּל יְמֵי חַיָּיו, רַבִּים הָשִׁיב מֵעוֹן וְקָרַב אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ, הַעֲמִיד
תַּלְמִידִים רַבִּים, יִרְאֵי ה' וְחוֹשְׁבֵי שְׁמוֹ, בַּעַל הַמַּחֲבֵר סִפְרֵי שׁו"ת 'אֲשֶׁר בְּנַחַל',
וְסִפְר 'שְׁפַת הַנַּחַל' פְּרוּשׁ עַל הַסֵּפֶר הַקָּדוֹשׁ לְקוּטֵי מוֹהֵר"ן. וְקִבֵּץ וְלִקֵּט סִפְרִים
רַבִּים וְנִכְבָּדִים מִדְּבָרֵי רַבֵּנוּ הַקָּדוֹשׁ מוֹהֵר"ן מִבְּרֶסֶלְב, וְתַלְמִידוֹ הַקָּדוֹשׁ מוֹהֵר"ן ת'
- זְכוּתָם יָגוּ עָלֵינוּ. וְהִפְיָצוּ בְּכָל קִצְוֵי תֵבֵל, וּבִפְרָטִיּוֹת הַקּוֹנְטְרָסִים הַמְּפֹרָסִים
שֶׁהָיוּ אֵלֵינוּ וְרַבּוֹת נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, וְחִזְקוּ אוֹתָם לְחִזּוֹר בְּתִשׁוּבָה.

עֲטַרְת רֹאשֵׁנוּ, נֹר תִּפְאֶרֶתָנוּ, הַמִּלְאָה הַנֶּצֶב עַל רֹאשׁ דְּרָךְ, עֲמוּד הָאֵשׁ אֲשֶׁר
לִפְנֵי הַמַּחֲנֶה, מוֹרֶה דְרָךְ וּמְשׁוֹכֵב נְתִיבוֹת
מוֹרֵנוּ וּמְאוֹרֵנוּ

רַבִּי אֱלִיעֶזֶר שְׁלֵמָה זְצוּקֵלָה"ה

בֶּן הַגָּאוֹן רַבִּי מִנְחֵם זָאב זצ"ל

הָרַב מְטֹאקָאִי וּבַעַל ה'מִנְחַת זָאב' וְעוֹד
זְכוּתוֹ יָגוּ עָלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל
בְּחֵד קְטִירָא אֲתִקְטִיר לִישִׁיבָה שְׁל מַעֲלָה
לְהַתְלוֹנוּ בְּצֵל צַח הַצַּדִּיקִים אֲשֶׁר בָּגוּ עָדוּ
י"ז שְׁבָט תשע"ה

תְּהֵא נִשְׁמָתוֹ הַקָּדוֹשׁ צְרוּרָה בְּצִרוֹר הַחַיִּים

הספר הקדוש הזה נדפס לציונות

מורינו ראש הישיבה שליט"א
וזוגתו

אסתר גיטל תחי',

וילדיהם

שלמה ומשפ', אלחנן חיים ומשפ',

מרים העניא זיסל ומשפ',

שמעון ומשפ',

נחמן נתן, יצחק דוד, צבי, רחל לאה,

יוסף, מנחם, יחזקאל, עמרם.

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות
לבם לטובה ויתברכו מפי עליון בבני חיי
ומזוני רוויחא ויזכו לרות רוב נחת דקדושה
מכל יוצאי חלציהם

אמן כן יהי רצון

הקדמה

דוד המלך בעט דעם אייבערשטן (תהלים נא, יז): "ה' שפתי תפתח"
 הייליגער באשעפער, עפן מיר מיין מויל, "ופי יגיד תהלתך"
 איך זאל דיר קענען דאנקען און לויבן. ווייל צוליב דעם האט דער
 אייבערשטער באשאפן די וועלט, מיר זאלן וויסן און אנערקענען
 אז ער האט אלעס באשאפן, ער פירט אלעס, און אים דאנקען און
 לויבן. דאס איז וואס דער הייליגער רבי געבט אונז; ער לייגט אריין
 אין אונז א קלארע, לויטערע, ריינע אמונה, מען הויבט אן שפירן
 דער אייבערשטער איז מיט מיר, ביי מיר און נעבן מיר, און ווען
 מען איז זוכה דאס צו שפירן - עפנט זיך די מויל און מען הויבט אן
 רעדן צום אייבערשטן.

דער פירוש "שפתי תפתח" איז א גרינגע לייכטע פירוש אויפן
 הייליגן ספר לקוטי מוהר"ן. דער פירוש איז געבויט אויף די
 הייליגע ספרים פונעם גרויסן צדיק מוהרא"ש זכותו יגן עלינו:
 שפת הנחל, דרשות מוהרא"ש און ספר אשר בנחל;
 איבערגעטייטשט און געגעבן צו פארשטיין אויף א גרינגע וועג
 פאר די בני הנעורים, אז די היינטיגע מחות זאלן אויך האבן א טעם
 און א געפיל אינעם הייליגן ספר לקוטי מוהר"ן. זיי זאלן אויך קענען
 זוכה זיין צו וואס דער הייליגער רבי האט אונז געזאגט (תוי מוהר"ן,
 סימן שמט) מען קען ווערן אן אמת'ער בעל תשובה דורכ'ן לערנען זיין
 ספר לקוטי מוהר"ן, און ווער עס וועט לערנען זיין ספר מיט אן
 אמת - וועט זיך אים אויפשטאפן אלע פארשטאפטע אדערן.

איך האב א נאמען געגעבן דעם ספר "שְׁפָתַי תִּפְתַּח", ווייל דער הייליגער ספר לקוטי מוהר"ן עפֿנט אויף די מויל צו רעדן צום אייבערשטן. חכמינו זכרונם לברכה זאגן (תרומות א, ג): "סתם חרש - שאינו שומע ואינו מדבר", טייטשט דער הייליגער רבי (לקוטי מוהר"ן חלק א', סימן ס) פֿארנוואס רעדט א מענטש נישט צום אייבערשטן? ווייל ער איז 'אינו שומע' בקול צדיקים, אז מען הערט נישט די ווערטער פון צדיקים - איז מען אן 'אינו מדבר', רעדט מען נישט צום באשעפֿער. אפֿער אז מען הערט זיך צו צום קול פון צדיק, מען לערנט דעם רבינ'ס ספר לקוטי מוהר"ן - ווערט "שְׁפָתַי תִּפְתַּח", די ליפֿן עפענען זיך, מען הויבט אן רעדן צום אייבערשטן.

איך אין די ווארט 'שְׁפָתַי' איז דא די ווארט 'שְׁפָתַי' ווייל דאס איז געבויט אויפֿן הייליגן ספר "שְׁפָתַי תִּפְתַּח" און אינעם אות יו"ד איז מרומז מיין נאמען.

דער אייבערשטער זאל רחמנות האבן אויף מיר, איך זאל קענען תשובה טון און פֿאררעכטן אלעס וואס איך דארף מתקן זיין; מיין נפש, רוח וגשמה. איך זאל זיך נישט דארפֿן שעמען פון די הייליגע צדיקים, און מיר זאלן אלע שוין זוכה זיין צו די גאולה, ווען עס וועט זיין ו'מלך א'חד י'היה ל'כלם (יחזקאל לו, כב)

סימן יא

דער הייליגער רבי הייבט אן מיט א פסוק אין ישעי', עס שטייט אין פסוק: 'אני ה' איה בין דער אייבערשטער, 'הוא שמי'

דאס איז מיין נאמען,

'ובבודי לאחר לא אתן'

און מיין כבוד וועל איך

נישט געבן פאר

אנדערע, 'ותחלתי' און

מיין לויב וועל איך

נישט געבן - 'לפסילים'

פאר די אפגעטער

(ישעיהו מ"ב, ח).

גייט יעצט דער רבי

זאגן א גאנצע

תורה און נאכדעם

אויסטייטשן מיט דעם

דער פסוק:

א עס איז דא צוויי וועגן ווי אזוי מען איז

זוכה צו מגלה זיין דעם אייבערשטן,

בי יש 'יחודא עלאה' 'יחודא תתאה', עס איז

דא די וועג ווי אזוי מען איז מגלה און

מפרסם דעם אייבערשטן אין די

'אויבערשטע וועלטן', און נאכדעם איז דא

די וועג ווי אזוי מען טוט איינציגן דעם

אייבערשטן דא 'אויף די וועלט', הינו די

צוויי וועגן - 'יחודא עלאה' און 'יחודא

תתאה' - איז די צוויי פסוקים: 'שמע

ישראל', 'ברוך שם מלכותו לעולם

ועד', 'שמע ישראל' און 'ברוך שם כבוד

מלכותו לעולם ועד'; אזוי ווי דער הייליגער

זוהר זאגט (זהר בראשית יח): 'ברוך שם כבוד

מלכותו לעולם ועד יחודא דלתתא, יחודא

עלאה שמע ישראל הוי"ה אלקינו הוי"ה

אחד; שמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד -

דאס איז די וועג ווי אזוי מען טוט איינציגן

דעם אייבערשטן/נאמען אין די

אויבערשטע וועלטן, ווייל די דריי שמות

'הוי"ה אלקינו הוי"ה' - איז מרמז אויף די

דריי וועלטן: אצילות,

בריאה און יצירה; אז די

אלע דריי וועלטן איז

איינס מיטן אייבערשטן,

עס איז נישטא קיין

שום אנדערע כח, און

קיין שום אנדערע

מציאות אויסער דעם

אייבערשטן, דער

אייבערשטער איז

'אחד', איינס מיט די

גאנצע בריאה, און

'ברוך שם כבוד מלכותו

לעולם ועד' איז מרמז

אויף עולם העשיה, אויף די אונטערשטע

וועלט, וואו מיר געפינען זיך, וכל אחד

מישראל און יעדער איד צריך שיהיה נעשה

זאת על ידו דארף זען אז דורך אים זאל

ווערן געאיינציגט דעם אייבערשטן/

נאמען אין אלע וועלטן, סיי אין יחודא

עלאה - די אויבערשטע וועלטן, און סיי

אין יחודא תתאה - די אונטערשטע וועלטן;

דורך לערנען די הייליגע תורה און דורך

טון די מצוות וואס דער אייבערשטער האט

געהייסן - ווערט דער אייבערשטער

געאיינציגט סיי אויבן און סיי אונטן, און

ווען מען לייגט קריאת שמע, מיר זאגן דעם

פסוק: 'שמע ישראל', האבן מיר אינזין צו

איינציגן אלע דריי וועלטן - אצילות בריאה

און יצירה, אז אלעס איז איינס מיטן

אייבערשטן, און ווען מיר זאגן: 'ברוך שם

יא

אני ה' הוא שמי וכבודי לאחר

לא אתן ותחלתי לפסילים

(ישעיהו מ"ב):

א כי יש יחודא עלאה ויחודא

תתאה, הינו: שמע ישראל,

וברוך שם כבוד מלכותו

לעולם ועד (זהר בראשית יח); וכל

אחד מישראל צריך שיהיה

נעשה זאת על-ידו, על-ידי-זה

כבוד מלכותו לעולם ועד' - האבן מיר אינזין צו איינציגן די עולם העשׂיה, אז די גאנצע וועלט וואו מיר געפינען זיך איז אלעס דער אייבערשטער; על ידי זה דורךדעם וואס א מענטש טוט איינציגן דעם אייבערשטן יבול לבוא לתבונות התורה לעמקה קען ער צוקומען צו פארשטיין די טיפקייט פון די הייליגע תורה.

קומט צו לערנען אז די תורה איז לעבן 'למוציאיהם בפה' פאר די וואס זאגן ארויס די ווערטער מיט די מויל, (כמו שאמר חכמינו זכרונם לברכה, אזוי ווי די הייליגע חכמים זאגן אין מסכת ערוכין נה), מאיר לוי הדבור די ווערטער פון די תורה טוען אים לייכטן, בכל המקומות לעשות תשובה און עס טוט אים ווייזן אלעס וואס ער דארף תשובה טון; דער רבי ברענגט א רא' אז דורךדעם וואס מען זאגט מיט די מויל ווערטער פון תורה, ווערט ליכטיג פארן מענטש, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה אזוי ווי די הייליגע חכמים זאגן

(ברכות כב): 'פתח פיך' עפן אויף דיין מויל 'ויאירו דבריך' און דייע ווערטער וועלן באלייכטן, עס וועט דיר ליכטיג ווערן. ובכל פעם ופעם און אזוי איז יעדע מאל, על ידי כל תשובה ותשובה דורךדעם וואס ער טוט נאכאמאל און נאכאמאל תשובה, הוא הולך גייט ער העכער ממדרגה למדרגה

יבול לבוא לתבונות התורה לעמקה.

כי מי שהוא במדרגה פחותה, הוא עדין רחוק מתבוננות התורה, רק על ידי אמצעות הדבור יבול לבוא לתבונות התורה לעמקה, הינו על ידי שהוא מדבר בהתורה בדבורים, כמו שכתוב (משלי ד): "כי חיים הם למוציאיהם" 'למוציאיהם בפה' (כמו שאמרו חכמינו זכרונם לברכה, ערוכין נה), מאיר לוי הדבור בכל המקומות שצריך לעשות תשובה, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (ברכות כב): 'פתח פיך ויאירו דבריך'. ובכל פעם ופעם, על ידי כל תשובה ותשובה, הוא הולך ממדרגה

פון די הייליגע תורה, הינו דאס מיינט, על ידי שהוא מדבר בהתורה בדבורים אז דורךדעם וואס ער זאגט אסאך די ווערטער פון די הייליגע תורה - וועט ער זוכה זיין צו קענען פארשטיין תורה, כמו שכתוב אזוי ווי עס שטייט אין פסוק (משלי ד, כב): 'כי חיים הם' ווייל לעבן זענען די דברי

פון איין מדרגה צו אן אנדערע מדרגה, עד שׁוֹיִצֵּא מִמֶּדְרָגָה פְּחוּתָהּ בִּיז עַר גִּיט אַרויס פון די נידריגע מדרגה וְכֵא לְתַבּוּנוֹת הַתּוֹרָה לַעֲמֻקָּה און עַר אִיז זוכה צו פארשטיין אלע טיפע סודות התורה.

וְזֶה יַעֲצֵט גִּיט דער רבי דאס אריינטייטשן אין די ווערטער וואס די הייליגע חכמים זאגן. ווען משה רבינו איז געקומען צו פרעה - דערציילט די תורה - אז משה רבינו האט אראפגעווארפן די שטעקן און עס איז געווארן א שלאנג, שׁוֹאֲלוּ יוֹחֲנִי וּמִמָּרָא לְמֹשֶׁה הָאֵבֶן דִּי כִישׁוּף מֵאֲכַעֲרֵס יוֹחֲנִי און מִמָּרָא געפרעגט משה רבינו (מנחות פה.): 'תָּבֵן אַתָּה מְכַנִּים לַעֲפָרִים' שְׁטרוי ברענגסטו

אריין אין א פלאץ וואו מען פארקויפט שְׁטרוי? זיי האבן געמיינט צו פרעגן, וואס איז די קונץ צו מאכן כישוף אין מצרים, דא אין מצרים קענען דאך אלע מאכן כישוף, ווייל אין מצרים איז געווען דאס מערסטע כישוף, חֲשִׁיב לָהֶם הָאֵט זיי משה רבינו געענטפערט: 'אֲמַרִי אֲנֹשִׁי מַעֲנִשָּׁן זָאגן: 'לְמָתָא יִרְקָא' אין א פלאץ וואו מען פארקויפט גרינצייג, 'יִרְקָא שְׁקָל' זאלסטו אהין טראגן דינע גרינצייג און

לְמִדְרָגָה, עד שׁוֹיִצֵּא מִמֶּדְרָגָה פְּחוּתָהּ וְכֵא לְתַבּוּנוֹת הַתּוֹרָה לַעֲמֻקָּה.

וְזֶה שׁוֹאֲלוּ יוֹחֲנִי וּמִמָּרָא לְמֹשֶׁה (מנחות פה.): 'תָּבֵן אַתָּה מְכַנִּים לַעֲפָרִים? חֲשִׁיב לָהֶם: אֲמַרִי אֲנֹשִׁי, לְמָתָא יִרְקָא, יִרְקָא שְׁקָל. 'תָּבֵן' — זֶה בְּחִינַת תְּבוּנָה, כְּמוֹ שְׁכָתוּב (משלי ב): "תְּבוּנָה תִּנְצְרֶךָ", שֶׁהֵם חֲבִינוּ שְׁמֹשֶׁה רוּצָה לְחֻבִּים תְּבוּנוֹת הַתּוֹרָה בִּישְׂרָאֵל, וְעַל כֵּן שׁוֹאֲלוּ, בִּי בְּזִמְנֵי שְׂאִין יִשְׂרָאֵל עוֹשִׂין רְצוֹנוֹ שֶׁל מְקוֹם הֵם מְשׁוּלִים לַעֲפָר, וְאִיךְ יוֹכֵל לְחַבֵּאֵם לְמִדְרָגָה גְּבוּהָה,

זיי דארטן פארקויפן; משה רבינו האט זיי געענטפערט: טאקע וועגן דעם קום איך דא מאכן מיינע וואונדער, ווייל דא תורה לעמקה און ער איז זוכה צו פארשטיין אלע טיפע סודות התורה. וויל איך ענק ווייזן די וואונדער אייבערשטן. דער רבי גייט מער טיפער 'תָּבֵן' די ווארט 'תָּבֵן' - זֶה בְּחִינַת תְּבוּנָה אִיז מְרַמֵּז אויף פארשטיין לערנען, כְּמוֹ שְׁכָתוּב אזוי ווי עס שטייט אין פסוק (משלי ב, יא): 'תְּבוּנָה תִּנְצְרֶךָ' די פארשטאנד פון די תורה וועט דורך אפהיטן; זעט מען אז תָּבֵן מיינט פארשטיין תורה, שֶׁהֵם חֲבִינוּ זיי - די כישוף מאכערס - האבן פארשטאנען שְׁמֹשֶׁה רוּצָה לְחֻבִּים תְּבוּנוֹת הַתּוֹרָה בִּישְׂרָאֵל אז משה רבינו וויל

אריינברענגען אין אידישע קינדער זיי זאלן פארשטיין דאס לערנען, וְעַל כֵּן שׁוֹאֲלוּ וועגן דעם האבן זיי געפרעגט, בִּי בְּזִמְנֵי שְׂאִין יִשְׂרָאֵל עוֹשִׂין רְצוֹנוֹ שֶׁל מְקוֹם לְכַאוֹרָה ווען אידן טוען נישט דעם ווילן פונעם אייבערשטן חם משולים זענען זיי צוגעגליכן לעפער צו עדר, וואס דאס ווייזט אז זיי זענען אין א נידריגע מדרגה, וְאִיךְ יוֹכֵל לְחַבֵּאֵם לְמִדְרָגָה גְּבוּהָה אִיז ווי אזוי קען מען זיי צוברענגען צו די הויכע

איש הישראלי דורךדעם וואס א איד ניצט זיין מויל צו רעדן ווערטער פון תורה הוא מאיר לו וועט אים די תורה ליכטיג מאכן לכל המקומות שצריך לעשות תשובה אין אלע פלעצער וואו ער

דארף פאררעכטן. וזהו און דאס איז מרומז אין די ווערטער: 'למחמא ירקא' - למקומות שצריך לעשות תשובה דער מענטש זאל וויסן אלע פלעצער וואו ער דארף פאררעכטן. די ווארט 'ירקא' 'ירקא' - הוא בחינת 'תשובה' איז מרומז אויף 'תשובה', כמו שאמרו במדרש אזוי ווי די הייליגע חכמים זאגן (בראשית רבה פרשה מג, ב): אויפן פסוק (בראשית יד, יד): 'וירק את חניכו' אברהם אבינו האט באוואפנט זיינע יונגע, זאגן די הייליגע חכמים: 'אוריקן בפרשת 'שופטים' ער

האט זיי אנגעגרייט מיט די פרשה פון שופטים, הינו דאס מיינט שזרם לעשות תשובה אברהם אבינו האט זיי מחזק געווען זיי זאלן תשובה טון, כי פרשת 'שופטים' ווייל אין פרשת שופטים נאמר על תשובה שטייט די זאך פון תשובה, אזוי ווי עס שטייט אין פסוק, דער גענעראל וואס פירט אן די מלחמה, איידער מען גייט ארויס אין א מלחמה

מדרגה, לתבונות התורה צו קענען פארשטיין די הייליגע תורה? וזה און דאס האבן זיי געפרעגט משה רבינו: 'תבן' - דאס איז לשון 'תבונות התורה' א

לשון פון 'פארשטיין תורה', 'אתה מכנים' ברענגסטו אריין 'לעפרים' 'לעפרים' - זה בחינת דאס מיינט עפר, צו מענטשן וואס זענען אזוי ווי ערד [לעפרים] איז א לשון פון 'עפר', ערד], הינו מדרגה פחותה אין א נידריגע מדרגה? די כישוף מאכערס האבן געפרעגט משה רבינו: 'וואס איז דיין פלאן? ווי איז מעגליך ארויס צו נעמען די אידן פון מצרים און זיי ברענגען צו קבלת התורה און צו תבונות התורה, פארשטיין לערנען - ווען זיי זענען פארזינקען אין די

טומאה?!' 'השיב להם' האט זיי משה רבינו געענטפערט: 'אמרי אנשי' מענטשן זאגן; אין די ווערטער: 'אמרי אנשי' ליגט באהאלטן די סוד ווי אזוי א איד וואס איז פארזינקען אין טומאה - קען זוכה זיין ארויסצוגיין פון די טומאה און צוקומען צו די העכסטע מדרגה, הינו דאס מיינט על ידי האמירות דורך זאגן די ווערטער פון די הייליגע תורה; על ידי הדבור של

לתבונות התורה? וזה: 'תבן' - לשון תבונות התורה, 'אתה מכנים לעפרים' - זה בחינת עפר, הינו מדרגה פחותה. 'השיב להם: אמרי אנשי', הינו על-ידי האמירות, על-ידי הדבור של איש הישראלי, הוא מאיר לו לכל המקומות שצריך לעשות תשובה. וזהו: 'למחמא ירקא' - למקומות שצריך לעשות תשובה. 'ירקא' - הוא בחינת תשובה, כמו שאמרו במדרש (בראשית רבה פרשה מג): 'וירק את חניכו' - אוריקן בפרשת שופטים, הינו שזרם לעשות תשובה, כי פרשת שופטים נאמר על תשובה: "מי האיש

פֿרעגט ער (דברים כ, ח): **'מי האיש הירא וירד הללב'** ווער צווישן ענק איז א מענטש וואס פארקט זיך און האט א ווייכע הארץ, ער האט מורא פון מלחמות - זאל צוריק אהיים גיין און נישט מיט קומען מלחמה האלטן און דערשרעקן די אנדערע אידן, דרש'ענען די הייליגע חכמים, די ווערטער: **'הירא וירד הללב'** דאס מיינט מען **'הירא מעברות שביר'** דער וואס האט מורא ווייל ער האט געטון עבירות - זאל תשובה טון (כמו שאמרנו חכמינו, זכרונם לברכה, סוטה מג).

וזהו: **'אמרי אנשי, למתא ירקא, הינו על ידי האמירות והדבור של איש הישראלי, למתא ירקא'** — למקומות שצריך לעשות תשובה יאיר לו הדבור, שיוכל לעשות תשובה. וזה: **'ירקא שקל'** — בחינת תשובת המשקל, שהדבור יאיר לו שיוכל לעשות תשובת המשקל ממש: **הירא וירד הללב** — **הירא מעברות שביר'** (כמו שאמרנו חכמינו, זכרונם לברכה, סוטה מג).

ליגט אין די ווערטער: **'אמרי אנשי, למתא ירקא, הינו על ידי האמירות והדבור של איש הישראלי, אז מען לערנט תורה, מען זאגט די ווערטער אפילו מען פארשטייט נישט - איז מען זוכה למתא ירקא'** למקומות שצריך לעשות תשובה אז אין אלע פלעצער וואו דער מענטש דארף תשובה טון און פאררעכטן - יאיר לו הדבור וועט אים די הייליגע תורה ליכטיג מאכן, און אים העלפן שיוכל לעשות תשובה אז ער זאל קענען תשובה טון. וזה און דאס ליגט אין די ווערטער: **'ירקא שקל'**, בחינת דאס מיינט מען תשובת המשקל מען טוט תשובה פינקטליך אויף וואס מען דארף תשובה טון, ווייל די האבן אויך פאר דיר אן עצה אז דו זאלסט קענען ארויסגיין פון די טומאה און זוכה זיין צו ווערן א גרויסער צדיק; די עצה איז אז דו זאלסט דיך מאכן א קביעות יעדן טאג צו לערנען גמרא און משניות, און אפילו דו ביסט נאך זייער ווייט פון תבונות התורה, פון פארשטיין דאס לערנען - **'אמרי אנשי'** זאלסטו זאגן די ווערטער, ווייל דער הייליגער רבי האט אונז בפירוש געזאגט (שיחות ה"ר, סימן יט): **'אפילו אותן האנשים הרחוקים מן הקדשה מאד, שנלכדו במצודה רעה, עד שרגילין בעבירות חס ושלום רחמנא לצלן, אפלו די מענטשן וואס זענען זייער ווייט פון די קדושה, זיי טוען עבירות רחמנא לצלן און**

זיי זענען שוין אַראָפּגעפאלן אין שאול תַּחֲתִית, 'אַף עַל פִּי כֵן, הִכָּח שֶׁל הַתּוֹרָה גָּדוֹל כָּל כֶּה, עַד שֶׁיְּכוּלָה לְהוֹצִיא אוֹתָם מִן הָעֵבְרוֹת שְׂרָגִילִין בָּהֶם חֵס וְשָׁלוֹם;

פּוֹנְדֵעֶסְטוועגן דאָ,

איז די כַּח פון תורה אזוי גרויס, אז עס קען זיי ארויסנעמען פון זייערע שְׁלֵעֲכֻטֵּע געוואוינהייטן, וואס זיי האבן זיך געבען צוגעוואוינט צו טון עבירות חס ושלום, וואס יעשו להם חק קבוע וחיוב חֲזָק לְלַמֵּד בְּכָל יוֹם וְיוֹם כֶּךָ וְכָךְ, יִהְיֶה אִיךְ שִׁיְהִיָּה; און אויב וועט זיך דער

מענטש מאכן א קביעות צו לערנען יעדן טאג כֶּךָ וְכָךְ, דאס הייסט: א באשטימטע מאס תורה, און ער וועט דאס אנהאלטן מיט א פעסטקייט, זאל זיין וואס עס זאל זיין, 'בִּדְאִי יִכּוֹן לְצִאת מִמְּצוּדָתָם הָרָעָה עַל יְדֵי הַתּוֹרָה', וועט ער סוף כל סוף זיכער ארויסגיין פון זיין בלאטע, 'כִּי כַח הַתּוֹרָה גָּדוֹל מְאֹד' ווייל די כַּח פון תורה איז אזוי גרויס אז עס נעמט ארויס דעם מענטש פון זיין שְׁלֵעֲכֻטֵּס; און אפילו דו פארשטייט נישט וואס דו לערנסט - 'אֲמַרִי אִינְשִׁי' זאג ווייטער די ווערטער פון תורה, ביז דו וועסט צוקומען צו 'תָּבֵן', צו 'תְּבוֹנוֹת הַתּוֹרָה', און דו וועסט פארשטיין דאס לערנען און ווערן א גרויסער צדיק.]

ב אַךְ לְדַבּוֹר שְׂאִיר לֹא אָבַעַר כְּדִי אֲזִי דְּעַר מַעֲנִשׁ זָאל זוכה זיין אז ווען ער

לערנט תורה, זאל אים די ווערטער וואס ער זאגט ליכטיג מאכן און ווייזן וואס ער דארף פאררעכטן, **אִי אֶפְשָׁר לְזַכּוֹת צו דַּעַם** קען מען נישט זוכה זיין, **כִּי אִם עַל יְדֵי כְבוֹד נָאֵר** אז דער

מענטש האט אינזין בלויז דעם אייבערשטן, הינו שיראה שיהיה כבוד השם יתברך בשלמות אז דער מענטש זאל נישט וועלן קיין שום כבוד פאר זיך, נאר שטענדיג זוכן ווי מען קען גרויס מאכן די כבוד פונעם אייבערשטן, שיהיה כבודו לאין נגד כבוד השם יתברך בכלל

נישט קוקן אויף זיך, הינו על ידי ענוה וקטנות דורכדעם וואס דער מענטש האלט זיך קליין, ער ווייסט אז אלעס איז דער אייבערשטער; נאר דעמאלט איז ער זוכה אז זיינע דבורים וועט אים ליכטיג מאכן. **כִּי עֶקֶר בְּחִינַת הַדְּבֹרִי הוּא מִכְּבוֹד וּוִייל דִּי גִאנְצֶע כַּח פון קענען רעדן קומט פונעם אייבערשטן, כְּמוֹ שְׁפָתוֹב אַזוֹי ווי עַס שְׁטִיט אין פִּסּוּק (תהלים כ"ה, י): 'מִי הוּא זֶה מֶלֶךְ הַכְּבוֹד' ווער איז דער מֶלֶךְ הַכְּבוֹד? ענטפערט דער פסוק: 'הוּא' עֲצָקוֹת הוּא מֶלֶךְ הַכְּבוֹד, זַעט מַעַן אֲז 'כְּבוֹד' איז אַיִנֶס מִיט 'מַלְכוּת', און דער זוהר הקדוש זאגט (הקדמת תיקוני זוהר, פתח אליהו): הִינּוּ מַלְכוּת פֶּה אֲז דִּי 'מֹוִיל' איז דִּי סְפִירָה פון 'מַלְכוּת', און אֲז מַעַן איז פּוֹגֵם אין 'מַלְכוּת', מַעַן זוכט נישט דִּי 'כְּבוֹד פונעם**

ב אַךְ לְדַבּוֹר שְׂאִיר לֹא אִי אֶפְשָׁר לְזַכּוֹת, כִּי אִם עַל-יְדֵי כְבוֹד, הִינּוּ שִׁירָאָה שִׁיְהִיָּה כְבוֹד הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּשִׁלְמוֹת, שִׁיְהִיָּה כְבוֹדוֹ לֵאמֹן נִגְד כְּבוֹד הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, הִינּוּ עַל-יְדֵי עֲנוּה וְקַטְנוּת. כִּי עֶקֶר בְּחִינַת הַדְּבֹרִי הוּא מִכְּבוֹד, כְּמוֹ שְׁפָתוֹב (תהלים כ"ד): "מִי הוּא זֶה מֶלֶךְ הַכְּבוֹד", הִינּוּ מַלְכוּת פֶּה.

אסאך פבוד: 'לא ימוש' זאלסטו נישט מגשם זיין און טונקל מאכן די הייליגע תורה - 'מפיד' דורך דיין מויל; זאלסט אכטונג געבן אז דיין מויל זאל נישט

ווערן פעלערדיג דורכן געמען די פבוד פאר זיך, ווייל דעמאלט וועט די תורה דיר נישט ליכטיג מאכן; דער רבי ברענגט א רא' אז די ווארט 'ימוש' טייטשט ממשות און חושך, א זאך וואס מען קען אנכאפן, פארטונקלט, בחינת אזוי ווי עס שטייט אין פסוק ביי די מכה פון

חושך וואס דער אייבערשטער האט געברענגט אויף די מצריים: 'וימש חשך' (שמות י, כא) מען האט געקענט טאפן די פינסטערניש, הינו זעט מען אז די טייטש פון 'ימוש' איז 'מגשם און טונקל', דאס זאגט דער פסוק: 'לא ימוש ספר התורה הזה מפיד' - שלא יתגשמו ויתחשבו מפיד זאלסט אכטונג געבן אז די תורה זאל נישט מגשם ווערן און טונקל ווערן דורך דיין מויל; ווייל די הייליגע תורה איז איין שטיק רוחניות, און נאר אז מען האלט זיך קליין, מען זוכט נישט קיין פבוד, מען זוכט נאר די פבוד פונעם אייבערשטן - דעמאלט איז מען זוכה אז די תורה שיינט און מאכט ליכטיג פארן מענטש, עס ווייזט אים די וועג ווי אזוי צו ווערן גענטער צום אייבערשטן; אבער אז דער מענטש האלט זיך גרויס און ער לערנט

אייבערשטן, מען נעמט די פבוד פאר זיך - גייט די פגם צו די 'מויל', מען האט נישט קיין דבורים; בי בשעתה תורה באה לתוד דבורים פגמים ווייל ווען א מענטש לערנט

תורה מיט די כוונה צו באקומען פבוד, ער לערנט תורה מיט גאון - ווערן די ווערטער פעלערדיג, ווייל די תורה גייט אריין לפה פגום צו א פעלערדיגע מויל, און דעמאלט לא די שאין דבורי התורה מאירים לו נישט נאר אז די ווערטער פון די תורה וועט אים נישט ליכטיג מאכן די וועג

ער זאל וויסן וואו ער דארף תשובה טון און וואס ער דארף פאררעכטן, בי אם גם התורה עצמה נאר אויף די תורה וואס ער לערנט, נתנשם ווערט פארגרעכט, ונתחשך שם מפיו און עס ווערט פארטונקלט דארט ביי אים; ער ברענגט א רא' צו דעם, כמו שכתוב אזוי ווי עס שטייט אין פסוק (יהושע א, ח), דער אייבערשטער האט געזאגט פאר יהושע בן נון, נאכדעם וואס משה רבינו איז נפטר געווארן און יהושע איז געווארן דער מנהיג פון די אידן: 'לא ימוש ספר התורה הזה מפיד' עס זאל זיך נישט אפטון די הייליגע תורה פון דיין מויל, זאלסט איר שטענדיג לערנען; דער רבי גייט דא מער טיפער און טייטשט אויס דעם פסוק אז דער אייבערשטער זאגט פאר יהושע בן נון, יעצט ווען דו ביסט געווארן דער מנהיג פון כלל ישראל און דו באקומסט

כדי צו באקומען כבוד, ווערט די תורה מגשם און טונקל און עס שיינט אים נישט, בי על ידי ווייל דורכדעם שאין משגיחין וואס מען זוכט נישט שיהיה כבוד השם ותברך בשלמות אז די כבוד פונעם אייבערשטן זאל זיין גאנץ, הינו על ידי גדלות אז מען לערנט תורה זיך צו האלטן גרויס - על ידי זה אין יבולין לפתח פה דורכדעם קען מען נישט עפענען דאס מויל, מען פארלירט דעם דיבור, בבחינת אזוי ווי עס

שטייט אין פסוק (תהלים י"ז, ח): 'חלבמו סגרו' זייער פעטס האט פארמאכט זייער הארץ און אויגן, דערפאר 'פימו דברו בגאות' רעדט זייער מויל מיט גאווה; טייטשט דער רבי: 'סגרו פימו' די מויל איז פארמאכט; פארוואס איז די מויל פארמאכט? 'דברו בגאות' ווייל מען רעדט מיט גאווה.

[דאס איז געווען די כח פון די הייליגע צדיקים, ווען זיי פלעגן רעדן צו אידישע קינדער האבן זייערע דבורים זייער ליכטיג געמאכט, יעדער וואס האט געהערט זייערע דרשות - ווי שטארק צעבראכן און מיואש מען איז געווען - איז מען געווארן זייער געשטארקט, מען איז אהיים געגאנגען נאכן הערן זייערע דבורים גאר אנדערש ווי מען איז געקומען, עס איז יעדן איינעם ליכטיג געווארן, די צדיקים האבן ליכטיג געמאכט די אויגן, און געוויזן

די וועג צו תשובה; זייער גאנצע כח איז געקומען ווייל די צדיקים זענען געווען ביי זיך זייער צעבראכן, כחרס הנשבר, זיי האבן גארנישט געהאלטן פון זיך, ווייל ווי מער א מענטש איז בטל ומבוטל אין זיינע אויגן און צעבראכן כחרס הנשבר - שיינט און לייכט זיינע דבורים מער און מער.]

דער רבי ברענגט א ראז' אז ווען א מענטש האלט זיך גרויס פארלירט ער דעם כח הדבור, כמעשה דלוי בר סיסא, אזוי ווי

די מעשה מיט לוי בר סיסא, 'שהעלוהו לבימה' וואס מען האט אים געבויט א גרויסע בימה, ו'טפת רוחו עליו' און ער האט זיך גרויס געהאלטן, 'ולא אניבון' און ער האט נישט געהאט וואס צו ענטפערן אויף די שאלות וואס מען האט אים געפרעגט, ער האט אלעס פארגעסן, [די הייליגע חכמים דערציילן, די מענטשן פון די שטאט סימוניא האבן געבעטן פון רבי ער זאל זיי געבן א מענטש וואס זאל זיין דער דיין, דער בעל תפלה און דער מלמד פאר זייערע קינדער, און רבי האט זיי געגעבן לוי בר סיס, און מען האט געמאכט פאר אים א גרויסע קבלת פנים, און זיי האבן אים געפרעגט שאלות און ער האט נישט געהאט וואס צו ענטפערן, זענען זיי געקומען מיט א טענה צו רבי אז דער מענטש וועם ער האט זיי געגעבן ווייסט נישט גארנישט, ער קען נישט

שאין משגיחין שיהיה כבוד השם ותברך בשלמות, הינו על-ידי גדלות, על-ידי זה אין יבולין לפתח פה, בבחינת (תהלים י"ז): "סגרו פימו דברו בגאות"; כמעשה דלוי בר סיסא, שהעלוהו לבימה, וטפת רוחו עליו, ולא אניבון (ירושלמי יבמות פרק יב).

צַעֲשׁוּיִסְן און צַעֲבֶרְעֻקְלֵט, און מֶעַן קוֹקֵט אָן די זאַף אַזוי ווי עס איז מער נישטא, **בַּמוֹכָא בְּנִמְרָא** אַזוי ווי די הייליגע חֲכָמִים זאָגן (ראש השנה כח.) **לְעִנְי שׁוֹפֵר שֶׁל עֲבוֹדַת**

אַלִּילִים אַז אויב מֶעַן האט געהערט שופר בלאַזן פון א שופר וואס א איד האט געדינט צו דעם עבודה זרה האט מען נישט יוצא געווען; ווייל א שופר דארף האב א שיעור, און די שיעור פון א כְּשָׁרֵעַ שופר איז, מֶעַן זאל קענען האלטן דעם שופר אין די האנט און עס זאל זיך ארויסשטעקן פון

ביידע זייטן, און וויבאלד מֶעַן דארף פארברענען די שופר, איז דאס שוין אַזוי ווי פארברענט און עס האט נישט קיין שיעור; קומט אויס אז די זעלבע זאך איז מיט דעם בעל גאָה, וויבאלד ער איז אַזוי ווי עבודה זרה וואס מֶעַן דארף פארברענען, **וְכִיּוֹן שִׁמְכֶתָּה כְּתוּבָה שְׁעוֹרָה** איז ער צעשטויסן און צעברעקלט אינגאנצן, ער איז שוין נישטא, **אִין לֹא כְּלִי הַדְּבֹר לְדַבֵּר עִמָּהֶם** האט ער נישט די מעגליכקייט צו רעדן.

דער רבי ברענגט די מעשׂה פון לוי בר סיסי און אויף די ראָי פֿונעם שופר, מיט דעם לערנט אונז דער רבי, אז ווען א מענטש זאגט דרשות אדער אז ער לערנט תורה מיט תלמידים, און ער וויל אז זיינע ווערטער זאלן אויפטון, עס זאל ליכטיג

רעדן, און ווען רבי האט אים געפרעגט וואס האט פאסירט, האט ער געענטפערט: **מֶעַן** האט מיר געבויט א גרויסע בימה, און איך האב זיך גרויס געהאלטן, און איך האב נישט געהאט וואס

צו ענטפערן! (ירושלמי יבמות פרק יב, הלכה ו), זעט מֶעַן פון דעם אז דורך גאָה פארלירט מֶעַן דעם כח הדבור.

כִּי עַל יְדֵי הַנְּאוֹת ווייל דורכדעם וואס א מענטש האלט זיך גרויס, **הוא בחינת עבודת אלילים** איז דאס אַזוי ווי דינען עבודה זרה, ווייל די הייליגע חֲכָמִים זאָגן (סוטה ג:)

כָּל מִי שֵׁישׁ בּו גִּסּוֹת הָרוּחַ כְּאִילו עוֹבֵד עֲבוֹדָה זָרָה, יעדער וואס האלט זיך גרויס איז כְּאִילו ער דינט עבודה זרה; ווייל מיט דעם וואס דער מענטש נעמט די כבוד פאר זיך, ער האלט אז זיינע טאלאנטן און זיינע פעאיקייטן און זיינע הצלחות קומט פון אים, מיט דעם טוט ער לייקענען אז דער אייבערשטער - ער געבט די כח, די חכמה, די הצלחה און די פעאיקייטן. **וּבְעֲבוֹדַת אֱלִילִים כְּתִיב** און ביי עבודה זרה שטייט אין פסוק: **פְּסִילֵי אֱלֹהֵיהֶם תִּשְׂרֹפוּן בָּאֵשׁ** (דברים ז, ה) די געטשקעס זאל מֶעַן פארברענען אין פייער, און די הייליגע חֲכָמִים זאָגן: **וְכָל הָעוֹמֵד לִשְׂרָף יַעֲדֶע זאָך וואס שטייט צו ווערן פארברענט - בְּשָׂרוֹה דְמִי** איז שוין אַזוי ווי עס איז פארברענט, **וְכִתּוּבִי מִכְּתַת שְׁעוֹרָה** עס איז שוין

מאכן און ווייזן פאר די תלמידים די וועג ווי אזוי צו ווערן נאנט צום אייבערשטן - דארף ער אליין זיין בטל ומבוטל צום אייבערשטן, ער זאל זיך אנקוקן ווי א שופר, וואס דער שופר טראגט סך הכל אריבער דעם קול; ער זאל וויסן אז אלעס וואס ער רעדט, אלע זיינע דבורים, זיינע טאלאנטן און זיינע פעאיגקייטן - דאס קומט נאר פונעם אייבערשטן, און ער איז נאר דער שליח, ער איז דער שופר וואס געבט ארויס דעם קול, דעמאלט וועט ער מצליח זיין און זיינע דבורים וועלן שיינען און ליכטיג מאכן פאר אידישע קינדער, אבער אויב חס ושלום ער מאכט פון זיך א מציאות, ער נעמט די גאנצע כבוד פאר זיך - איז דאס אזוי ווי עבודה זרה, און אזוי ווי ביי א שופר פון עבודה זרה דארף מען דאס פארברענען, און עס איז כאילו שוין פארברענט, אזוי אויף קענען זיינע דבורים נישט ליכטיג מאכן, עס קען קיינעם נישט העלפן.

אזוי ווי דער שופר וואס איינער בלאזט אין איה, על ידי זה יוכל לדבר דבורים המאירים דורכדעם קען ער רעדן ליכטיגע ליכטיגקייט אין אלע הערצער וואס הערן אים אויס, ווייל ווען א מענטש איז זיך אינגאנצן מבטל, און ער ווייסט באמת ווי ווייט ער איז פונעם אייבערשטן, און ער איז ביי זיך זייער פארשעמט פון זיינע מעשים וואס ער האט געטון, און אפילו ער רעדט דרשות פאר אידישע קינדער, האלט ער זיך אזוי ווי א שופר, אז דאס האט נישט מיט זיין אייגענע כח, איינער דארף אריינבלאזן אינעם שופר - איז ער זוכה צו דבורים המאירים, זיינע ווערטער גייען אריין אין אלע הערצער, בבחינת אזוי ווי עס שטייט אין פסוק (יחזקאל מ"ג, ב), ווען יחזקאל הנביא האט געזען די מעשה מרכבה, האט ער געזען: 'והארץ האירה מכבודו' אז עס איז ליכטיג געווארן די גאנצע ערד פון די כבוד פונעם אייבערשטן; ווייל באמת איז גארנישט דא אויסער דעם אייבערשטן, און דאס וואס מען שפירט עס נישט - דאס קומט פון גאון, ווייל ווען מען נעמט די כבוד פאר זיך, ווערט מען אזוי ווי אן עובד עבודה זרה, עס איז אים טונקל און ער מאכט טונקל פאר אנדערע, אבער ווען מען נעמט אריין אין זיך אז עס איז נישטא קיין שום מציאות אויסער דעם אייבערשטן - דעמאלט ווערט ליכטיג,

אך כשהוא נזהר ושומר כבוד השם שיהיה בשלמות, שהוא נבזה בעיניו נמאם, על-ידי-זה יוכל לדבר דבורים המאירים, בבחינת (יחזקאל מ"ג): "והארץ האירה מכבודו",

אך כשהוא נזהר ושומר כבוד השם שיהיה בשלמות אבער אז ער היט און ער געבט אכטונג אויף די כבוד פונעם אייבערשטן, אז די כבוד פונעם אייבערשטן זאל גרויס ווערן, ווי אזוי? דורכדעם שהוא נבזה בעיניו נמאם אז ער איז פארשעמט אין זיינע אויגן, ער איז צעבראכן ביי זיך כחרס הנשבר, און אפילו ער האט א כח הדבור קוקט ער זיך אן

וְהֵם מְאִירִים לוֹ לְתִשְׁבּוּכָה און אַלע זיינע דבורים מאַכן לִיכְטִיג און עס ווייזט די וועג ווי אזוי צו תְּשׁוּבָה טון, וְיִכּוֹל לָבוֹא לְתַבּוּנוֹת הַתּוֹרָה לַעֲמֻקָּה און מֵעַן אִיז זוכה צו פֶּאָרשְׁטִין און צו משיג זיין אַלע סודות הַתּוֹרָה, כִּנֵּ"ל אַזוי ווי אויבן אויסגעשמועסט (אות א).

ג כִּיז אַהער האט דער רבי געזאגט, אז דער וואס זוכט נאר די כבוד פונעם אייבערשטן - איז זוכה צו לִיכְטִיגע דבורים; יעצט גייט דער רבי צולייגן אז דאס גייט נאר מיט שְׁמִירַת הַבְּרִית.

וְכָבוֹד בְּשִׁלְמוֹת און אז דער מענטש זאל זוכה זיין זיך צו מבטל זיין אינגאנצן פארן אייבערשטן, און געבן די גאנצע כבוד נאר פארן אייבערשטן ביז ער וועט זוכה זיין אז זיינע ווערטער וועלן אים שיינען, אִינוּ כִּי אִם עַל יְדֵי וְאִ"ו שִׁמְשִׁיד לְתוֹכָה צו דעם קען מֵעַן נאר זוכה זיין אז דער מענטש נעמט אריין אין זיך די אות ו'; די אות ו' דאס מיינט מֵעַן שְׁמִירַת הַבְּרִית, דער מענטש זאל זיין אפגעהיטן נישט פונם זיין באות ברית קודש, כִּי בְּלֹא וְאִ"ו ווייל אָן שְׁמִירַת הַבְּרִית האט מֵעַן נישט די ו', און אז מֵעַן נעמט ארויס דעם ו' פון די ווארט כבוד, נִשְׁאָר כָּבֵד פֶּה לִינֵט זיך עס 'כבד', אזוי ווי משה רבינו ווען ער האט זיך געהאלטן אז ער איז נישט ראוי צו רעדן, האט ער געניצט דעם לשון 'כבד

פֶּה' אָן א ו', און געזאגט (שמות ד, ט): 'כִּי כָבֵד פֶּה וְכָבֵד לְשׁוֹן אֲנֹכִי', ווייל מיט א שווער מויל און מיט א שווערע צינג בין איך, איך קען נישט רעדן; ווייל אז מֵעַן האט נישט די אות ו', מֵעַן האלט נישט ביי שְׁמִירַת הַבְּרִית - פארלירט מֵעַן דעם מויל, מֵעַן בלייבט מיט א כבוד פֶּה, ועל ידי וְאִ"ו אָבער אז דער מענטש האט אין זיך די אות ו', הוא ווערט פון כבוד פֶּה - בְּחִינַת וואס עס שטייט אין פסוק (תהלים ל, יג): 'לִמְעַן יִזְמְרָךְ כָּבוֹד, וְלֹא יִדָּם' [כדי עס זאל צו דיר זינגען מיין כבוד - וואס דאס איז מיין נשמה, זי זאל דיך לויבן און נישט שווייגן]; אז א מענטש האט אינזין די כבוד פונעם אייבערשטן, איז ער זוכה: 'וְלֹא יִדָּם', אז ער דארף נישט שווייגן, ווייל ער איז זוכה צו האבן לִיכְטִיגע דבורים.

וְכָבוֹד בְּשִׁלְמוֹת, אִינוּ כִּי אִם עַל יְדֵי וְאִ"ו שִׁמְשִׁיד לְתוֹכָה, כִּי בְּלֹא וְאִ"ו נִשְׁאָר כָּבֵד פֶּה (ה), וְעַל יְדֵי וְאִ"ו הוּא בְּחִינַת (תהלים ל): "כָּבוֹד וְלֹא יִדָּם" וְלֹא יִדָּם' וואס דאס איז מיין נשמה, זי זאל דיך לויבן און נישט שווייגן]; אז א מענטש האט אינזין די כבוד פונעם אייבערשטן, איז ער זוכה: 'וְלֹא יִדָּם', אז ער דארף נישט שווייגן, ווייל ער איז זוכה צו האבן לִיכְטִיגע דבורים.

[נישט חס ושלום מֵעַן זאל טראכטן אז משה רבינו איז געווען א כבוד פֶּה, און ער האט נישט זוכה געווען צו די אות ו'; נאר משה רבינו האט זיך זייער קליין געהאלטן, און ווען דער אייבערשטער האט אים געשיקט קיין מצרים ער זאל ארויסנעמען די אידן פון 'עֲפְרַיִם', פון זייער נידריגע מדרגה, און זיי ברענגען צו די בארג סיני און זיי ברענגען צו תְּבֻנוֹת הַתּוֹרָה לַעֲמֻקָּה, האט משה רבינו מיט זיין גרויס ענוות גע'טענה'ט אז ער האט נישט זוכה געווען צו די ו', צו קענען אריינשיינען

'תבונות התורה' אין די אידישע קינדער און זיי ארויסנעמען פון זייער נידריגע מדרגה, ביז דער אייבערשטער האט אים מבטיח געווען (שמות ה, יב): 'ואנכי אהיה

עם פיך והוריתיך אשר תדבר', דו האסט יא די שלימות הדבור און דו האסט יא די כח צו ברענגען כלל ישראל צו תבונות התורה לעמקה.

*

יעצט גייט דער רבי פארשטיין געבן וואס איז די אות ו'.

די אות ו' ווייזט אויף שמירת הברית, בי ווייל די הייליגע חכמים

זאגן: 'כל מקום שנאמר וא' וואו עס איז דא אן אות ו' אנהייב פון א ווארט - 'הוא מוסיף' מיינט דאס צו 'פארמערן' (פסחים ה), די אות ו' קומט לערנען אז די זאך וואס שטייט אין דעם פסוק באציט זיך אויף צו וואס עס שטייט אינעם פריערדיגן פסוק; הינו בחינת תוספות קדשה די אות ו' טוט פארמערן הייליגקייט, און אזוי ווי אין די תורה טוט די אות ו' צולייגן און פארמערן הייליגקייט, אזוי אויף איז ביים מענטש, אז ער טוט פארמערן קדושה איז ביי אים דא די אות ו', און ווי אזוי ווערט מען מער הייליג? הינו שמירת הברית אז מען היט אפ אות ברית קודש, במאמר חכמינו זכרונם לברכה אזוי ווי די הייליגע חכמים זאגן: 'כל מקום שאתה מוצא גדר ערוה'

איבעראל וואו דו געפינסט גדרים, דער מענטש פארמערט אין שמירת הברית, אז ער זאל נישט צוקומען צו עבירות, 'אתה מוצא קדשה' דארט שטייט געשריבן די

ווארט קדושה, (ויקרא רבה כ"ה, הובא ברש"י אזוי ווי רש"י זאגט אין פרשת קדושים אויפן פסוק (ויקרא יט, ב): 'קדושים תהיו' הייליג זאלט עסט זיין, זאגט רש"י, איבעראל וואו מען געפינט א גדר אויף עריות, דאס מיינט מען שמירת הברית - שטייט די ווארט קדוש), זעט מען אז הייליג מיינט שמירת הברית, און ווי מער א מענטש הייליגט

ידם; בי כל מקום שנאמר וא', הוא מוסיף (פסחים ה), הינו בחינת תוספות קדשה, הינו שמירת הברית, במאמר חכמינו, זכרונם לברכה: 'כל מקום שאתה מוצא גדר ערוה, אתה מוצא קדשה' (ויקרא רבה כ"ה, הובא ברש"י), בי זה תלוי בזה, גאות ונאות, כמו שאמרו חכמינו, זכרונם לברכה (סוטה ד): על פסוק (משלי ו): "ואשת איש נפש יקרה תצוד".

זיך בשמירת הברית, האט ער דעם אות ו', און אז ער האט דעם אות ו' - איז דא ביי אים כבוד שמים, ווייל שמירת הברית ברענגט ענוה, עס ברענגט דעם מענטשן צו ווערן בטל צום אייבערשטן, בי זה תלוי בזה, גאות ונאות ווייל גאון און נאוף איז אנגעהאנגען איינס אין צווייטן, ווייל דער בעל גאון פאלט אריין צום סוף אין נאוף, כמו שאמרו חכמינו, זכרונם לברכה אזוי ווי די הייליגע חכמים זאגן (סוטה ד): על פסוק אויפן פסוק (משלי ו, כו): "ואשת איש נפש יקרה תצוד" און אן אשת איש קען פאנגען א טייערע זעל צום גיהנום, (אזוי ווי רש"י זאגט דארט, דבור המתחיל: 'נפש יקרה תצוד'). טייטשן די הייליגע חכמים, אז ווער עס האט גאון, ער האלט

זִיד פֿאר א נֶפֶשׁ יִקְרָה, עַר הָאֵלֶּט זִיד גְּרוּס - ווערט נִכְשֵׁל אין די עֲבִירָה פֿון אֶשֶׁת אִישׁ, און אזוי ווי דורך גָּאָה קומט דער מַעֲנִטֶּשׁ צו צו נאָף, אזוי אויף פֿאַרקערט, דורך נאָף קומט דער מַעֲנִטֶּשׁ צו צו גָּאָה, און אז מַעַן איז זוכה צו שְׁמִירַת הַבְּרִית, איז מַעַן זוכה צו עֲנָוָה.

וְעַל כֵּן און וויבאלד אויב מַעַן היט נישט אָפּ אֹת בְּרִית קודֶשׁ קומט מַעַן צו גָּאָה בְּרִית מְכַנָּה בְּשֵׁם שְׁדִי ווערט אַנגערופֿן אֹת בְּרִית קודֶשׁ מִיטֵּן נאָמען 'שְׁדִי', כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב אַזוי ווי עַס שְׁטִיט אין פֿסוק, דער אַייבערשטער זאָגט

פֿאר יַעֲקֹב אָבִינוּ אַז עַר זאל געבוירן קינדער (בראשית ל"ה, יא): **"אֲנִי אֵל שְׁדִי פֶּרָה וְרִבְחָ"** [אײַךְ בֵּין דער גְּרוֹיסער באַשעפֿער, זאַלסט זיך פֿרוכטן און פֿאַרמערן], זעען מיר אַז 'שְׁמִירַת הַבְּרִית' ווערט אַנגערופֿן מִיטֵּן שֵׁם 'שְׁדִי', און פֿאַרנוואָס טאַקע ווערט אַנגערופֿן שְׁמִירַת בְּרִית מִיטֵּן שֵׁם שְׁדִי? **כִּי שְׁדִי** ווייל אין די וואָרט שְׁדִי איז דאָ צוויי ווערטער: 'שִׁישׁ - דִּי', וואָס האָט גענוג, **הואּ בְּחִינַת דָּאָס מִינֵט 'שִׁישׁ דִּי בְּאֻלְקוּתִי לְכָל בְּרִיָּה'**, אײַךְ הָאֵב גענוג צו געבן פֿאַר יעדע באַשעפֿעניש (ווייל מיר געפֿינען, ווען דער אַייבערשטער האָט געזאָגט פֿאַר אַבְרָהָם אָבִינוּ עַר זאל זיך

מְלֵעַן, האָט דער אַייבערשטער געזאָגט (בראשית י"א, א): **"אֲנִי אֵל שְׁדִי"**, כְּמוֹכָא **בְּפִרְשִׁי לָךְ לָךְ יו. זאָגט דאָרט רש"י:** **"אֲנִי הוּא שִׁישׁ דִּי בְּאֻלְקוּתִי לְכָל בְּרִיָּה"**, אײַךְ בֵּין דער באַשעפֿער וואָס אײַךְ הָאֵב גענוג צו געבן פֿאַר יעדע באַשעפֿעניש, כְּעַס אײַךְ דִּי: **"הִתְהַלֵּךְ לִפְנֵי גִי מִיט מִיר וכו'.**) **וּבְשִׁאִינוּ שׁוֹמֵר הַבְּרִית אָבער ווען א מַעֲנִטֶּשׁ איז נישט אָפֿגעהיטן בְּשְׁמִירַת הַבְּרִית, ווי אזוי פֿאַסירט דאָס? הִינוּ עַל יְדֵי גֵאוּת דורכדעם וואָס עַר האָלט זיך גְּרוּס און עַר רייסט זיך אָפּ פֿונעם אַייבערשטן - הוּא עוֹשֶׂה לַעֲצָמוּ עֲבוֹדַת**

אֱלִילִים מאַכט עַר פֿאַר זיך אַן עֲבוֹדָה זָרָה, הוּא מְרָאָה שְׂאִין דִּי לֹא בְּאֻלְקוּתוֹ און מִיט דעם ווייזט עַר אַז עַס איז אים נישט גענוג דעם אַייבערשטן, עַר שְׁצָרִיד עֲבוֹדַת אֱלִילִים עַר דאָרף רחמנא לַצֵּלן צוֹלִיגֵן נאָך אָפֿגעטער, **וְעַל כֵּן פֿוגם בְּשְׁדִי**" און מִיט דעם איז עַר פֿוגם אַינעם שֵׁם 'שְׁדִי', וואָס דער שֵׁם 'שְׁדִי' מיינט דאָך - **שִׁישׁ דִּי בְּאֻלְקוּתוֹ לְכָל בְּרִיָּה** אַז דער אַייבערשטער האָט גענוג צו געבן פֿאַר יעדן באַשעפֿעניש, קומט אויס אַז גָּאָה און נאָף זענען אַנגעהאַנגען אַיינס אַינעם צווייטן, און בייַדע טוען פֿוגם זיין אין שֵׁם שְׁדִי; **וּבְשִׁשׁוֹמֵר הַבְּרִית אָבער ווען א מַעֲנִטֶּשׁ איז**

וְעַל כֵּן בֵּין בְּרִית מְכַנָּה בְּשֵׁם שְׁדִי, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (בראשית ל"ה): **"אֲנִי אֵל שְׁדִי פֶּרָה וְרִבְחָ"**, **כִּי שְׁדִי הוּא בְּחִינַת 'שִׁישׁ דִּי בְּאֻלְקוּתִי לְכָל בְּרִיָּה'** (כְּמוֹכָא בְּפִרְשִׁי לָךְ לָךְ יו). **וּבְשִׁאִינוּ שׁוֹמֵר הַבְּרִית, הִינוּ עַל-יְדֵי גֵאוּת, הוּא עוֹשֶׂה לַעֲצָמוּ עֲבוֹדַת אֱלִילִים, הוּא מְרָאָה שְׂאִין דִּי לֹא בְּאֻלְקוּתוֹ, עַר שְׁצָרִיד עֲבוֹדַת אֱלִילִים, וְעַל כֵּן פֿוגם בְּשְׁדִי, שִׁישׁ דִּי בְּאֻלְקוּתוֹ לְכָל בְּרִיָּה; וּבְשִׁשׁוֹמֵר הַבְּרִית,**

אפגעהיטן אין שמירת הברית, פארמערט ער אין קדושה, הוא זוכה איז ער זוכה צו די אות ו', דרייט ער איבער פון 'כבוד פה' צו 'כבוד ולא ידם', און ער איז זוכה צו

ענוה, און דורכדעם איז

ער זוכה לאור המאיר לו

לתשובה אז עס שיינט

אים די דבורים פון די

תורה און עס ווייזט

אים וואס ער דארף

פאררעכטן, כנ"ל

אזוי ווי אויבן

אויסגעשמועסט (אות

ב).

ד ואור הנה און די

ליכטיגקייט

וואס שיינט פארן

מענטש, און עס ווייזט

אים די וועג ווי אזוי

תשובה צו טון, הוא

בחינת דאס ווערט

אנגערופן 'טל אורות' א

טוי פון ליכטיגקייט

(ישעיה כו, יט), הכלולים

בנאו של כבוד וואס דאס איז די אות ו' פון

די ווארט כבוד, בבחינת אזוי ווי עס שטייט

אין פסוק (איוב ל"ג, כט): 'הן כל אלה יפעל אל'

די אלע זאכן טוט דער אייבערשטער,

'פעמים שלוש' צוויי דריי מאל, 'עם גבר'

מיט א מענטש; איידער דער אייבערשטער

שטראפט א מענטש טוט ער אים

דערמאנען צוויי דריי מאל ער זאל תשובה

טון, און אז ער טוט נאכאלץ נישט תשובה

- שטראפט ער אים. גייט דער רבי מער

טיפער: 'פעמים שלוש' די ווערטער 'פעמים

הוא זוכה לאור המאיר לו
לתשובה כנ"ל:

ד ואור הנה הוא בחינת טל
אורות, הכלולים בנאו של

כבוד, בבחינת (איוב ל"ג): "הן

כל אלה יפעל אל פעמים

שלש עם גבר". 'פעמים שלוש'

— הם בחינת טל אורות של

מלוי שלש אותיות ראשונות

(פרוש, כי שלש אותיות

ראשונות של שם הויה במלוי

אלפין הם בגימטריא ט"ל, והם

בחינת טל אורות, והם כלולים

בהוא"ו של השם). 'עם גבר'

— שהם כלולים בברית, כי

נכלל אין די ו' פונעם שם הויה, און דאס

איז פשוט אינעם פסוק, די אלע זאכן טוט

דער אייבערשטער 'פעמים', די י' מיט די

ה' - די צוויי אותיות, 'שלוש' - איז נכלל

אין די דריטע אות, אין די וא"ו. און דאס

וואס שטייט ווייטער אין פסוק 'עם גבר'

קומט צו לערנען — שהם כלולים בברית,

אז דאס איז נכלל אין שמירת הברית; וואו

זענן מיר אז 'גבר' מיינט שמירת הברית?

אזוי ווי עס שטייט אין פסוק (שופטים ח, כא):

'כי באיש גבורתו', און דער פסוק רעדט זיך

קודש, הוא מקלקל טוט ער פארדארבן
ה'ט"ל אורות' די טוי פון ליכטיגקייט,
ווייל דורך פגם הברית רייסט זיך דער
מענטש אפ פונעם אייבערשטן, וממש
על עצמו על הפרנסה
און ער ברענגט אויף
זיך די שווערע יאך פון
זיך מוטשען צו
ברענגען פרנסה;
אנשטאט צו האבן די
ט"ל אורות, די טוי פון
ליכטיגקייט, ברענגט
ער אויף זיך הינו 'ט"ל
מלאכות', די ניין און
דרייסיג מלאכות פון
שבת; עס ווערט
אנשטאט א ליכטיגע
לעבן, דארף ער

ארבעטן ביטער שווער, במובא בזהר אזוי
ווי עס שטייט אין הייליגן זוהר (ח"ג [פנחס]
רמז): 'מאן דורך פרויין דנהמא' ווער עס
ווארפט אראפ ברעקלעך פון ברויט,
ווערט ער געשטראפט - 'עניות דרך
אבתרה' אז עס לויפט אים נאך ארעמקייט
זיין גאנצע לעבן, 'כל שבן' איז דאך זיכער
'מאן דורך פרויין דמחא' אז ווער עס איז
מוציא זרע לבטלה רחמנא לצלן וועט אים
זיכער נאכלויפן ארעמקייט; ווייל ווען
מען איז פונם הברית טוט מען זיך אפרייסן
פונעם אייבערשטן, און ער נעמט די
ש'פ'ע - און ער מאכט פון דעם פ'ש'ע,
ער לייגט די גאנצע שפע צו די קליפות
השם ישמרינו, און אנשטאט ער זאל
שפירן די איינגענעמע זיסע לויטערע
געשמאקע ט"ל אורות, וואס דאס איז די

פון ברית (בכא מציעא פד). [אינעם פריערדיגן
פסוק שטייט, ער האט געזאגט פאר איוב:
'פדה נפשו מעבר בשחת', דער
אייבערשטער האט מיך אויסגעלייזט פון
אנקומען אין קבר,
'וחיתו באור תראה',
איך האב זוכה געווען
אויסצולייזן מיין זעל;
ווי אזוי איז מען זוכה
צו: 'חיתו באור תראה',
עס זאל שיינען א
ליכטיגקייט, מען זאל
זען וואס מען דארף
פאררעכטן? דורך
'פעמים שלש עם גבר',
דורך זיין הייליג אין
שמירת הברית איז מען
זוכה צו די ט"ל אורות,

א טוי פון ליכטיגקייט, וואס קומט פון די
ערשטע דריי אותיות פון שם הוי"ה, י-ה-ו
- מיט די מלוי פון די אות א' וואס
באטרעפט ט"ל (39)]; ועל שם זה נקרא
ברית בעז און וועגן דעם - זאגט דער זוהר
הקדוש (תקון לא, דף עה:) - אז ברית ווערט
אנגערופן מיטן נאמען 'בעז', ווייל די
נאמען בעז ליינט זיך אין צוויי ווערטער,
בו עז 'בו' אין אים 'עז' איז דא שטארקקייט,
בו תקפא. ער שטארקט זיך אויפן יצר הרע
נישט פונם צו זיין בברית; און דער צדיק
בעז האט עומד געווען בנסיון און זיך
געהיטן זיין ברית, וואס דאס איז אויך
דער לשון הפסוק פון 'גבר', גבורה,
שטארקקייט.

אַבֶּל בְּשֵׂאֵינו שׁוֹמֵר הַבְּרִית אָפְּעֵר וּוְעַן אַ
מַעֲנֵשׁ הִיט נִישַׁט אַפּ אוֹת בְּרִית

ניין און דרייסיג מלאכת המשכן, די טעם פון זיך שפירן ווי מען איז ארומגענומען מיטן אייבערשטן, אין אלעס וואס מען טוט שפירט מען ווי מען בויט א בית המקדש; דורך פגם הברית שפירט מען זיך א דערשלאגענער, וועט ער דארפן שווער ארבעטן מיט די ל"ט מלאכות, ער וועט זיך מוטשען צו ברענגען פרנסה, וזה און דערפאר ווערט שמירת הברית אנגערופן: בו עו מיטן נאמען בעז, בו כלול שני הבחינות וואס אין דעם איז אנגעהאנגען ביידע וועגן, הינו ל"ט אורות - מי ששומר הברית דער וואס היט אפ אות ברית קודש ער שפירט די ל"ט אורות, די טוי פון

עו, בו כלול שני הבחינות, הינו ל"ט אורות - מי ששומר הברית, ול"ט מלאכות - מי שפוגם בו; בי עו עם הכולל - שתי פעמים טל:

וזה: "משכן משכן" שתי פעמים - שתי פעמים ל"ט, בי ל"ט מלאכות גמרינן ממשכן (כמו שאמרו חכמינו, זכרונם לברכה, שבת מט:). ומי ששומר את בריתו, אף על-פי שהוא עושה הל"ט מלאכות - הם בבחינת מלאכת המשכן,

אדער פארקערט, 'עו' - איז אנגעהאנגען אויב דער מענטש זאל האבן א זיסע לעבן ווי ל"ט אורות, אדער אויב פארקערט, דער מענטש זאל זיך מוטשען אין לעבן און האבן די ל"ט מלקות.

וזה און דאס איז אויך מרוז אין פרשת פקודי, עס שטייט אין פסוק (שמות לח, כא): 'אלה פקודי המשכן, משכן העדות' [דאס איז דער צאל פונעם משכן, דער משכן איז אן עדות פאר די אידן אז דער אייבערשטער האט זיי מוחל געווען אויף די חטא העגלן, 'משכן משכן' שתי פעמים שטייט אין פסוק צוויי מאל די ווארט משכן, פארוואס שטייט צוויי

מאל די ווארט משכן? - שתי פעמים ל"ט דא איז מרוז די ט"ל אורות און די ל"ט מלאכות; בי ל"ט מלאכות גמרינן ממשכן ווייל די ל"ט מלאכות וואס מען טאר נישט טון שבת לערנט מען ארויס פון די מלאכת המשכן, (כמו שאמרו חכמינו, זכרונם לברכה, אוי ווי די הייליגע חכמים זאגן שבת מט:). ומי ששומר את בריתו און ווער עס היט אפ אות ברית קודש, אף על פי שהוא עושה הל"ט מלאכות אפילו ער דארף ארבעטן צו ברענגען פרנסה - הם בבחינת מלאכת המשכן שפירט ער ביים ארבעטן ווי ער בויט דעם משכן, ווייל ווען א מענטש איז

ליכטיגקייט, עס איז אים זיס און ליכטיג דאס לעבן, ול"ט מלאכות - מי שפוגם בו און ניין און דרייסיג מלאכות, דאס מיינט מען זיך מוטשען פאר פרנסה - פאר דער וואס איז פוגם בברית; בי עו ווייל די ווארט עו וואס באטרעפט זיבן און זיבעציג (77), עם הכולל אויב מען רעכנט עס מיטן כולל, אז מען לייגט צו נאך איין נומער - איז עס אכט און זיבעציג (78), דאס באטרעפט - שתי פעמים טל צוויי מאל ניין און דרייסיג, דאס קומט אויס אכט און זיבעציג: און דאס ליגט אינעם ווארט בו עו, 'בו' - אין שמירת הברית

גאנצן צייט ווי ער כאפט קלעפ; בחינת און דאס איז וואס שטייט אין פסוק (דברים כ"ה, ג): 'אַרְבָּעִים יָכְנוּ וְלֹא יוֹסִיף' [ביי די פֿרשׂה וואס רעדט זיך פון געבן מלקות פאר איינער וואס האט עובר געווען אויף א לאו, זאגט דער פסוק אז בית דין זאל אים געבן פערציג מלקות, נישט מער], גייט דער רבי מער טיפער, וואס מיינט וְלֹא יוֹסִיף? הינו בחינת פגם הברית דאס מיינט פגם הברית, שהוא וואס די הייליגע ברית בחינת תוספות ווייזט אויף

פארמערן הייליגקייט, ווייל יוסיף מיינט פארמערן, כִּנּוּי אַזוּי ווי אויבן אויסגעשמועסט (אות ג), וואס פארמערט ער? תוספות קדושה, ווייל שמירת הברית מיינט פארמערן, און וויבאלד 'וְלֹא יוֹסִיף' ער האט נישט פארמערט קדושה - הייליגקייט, ביי אים איז נישטא קיין שמירת הברית, ער האט פגם געווען בברית - פעלט אים די ט"ל אורות וואס ליגט אינעם אות ו' פון די ערשטע דריי אותיות פונעם שם הוי"ה במלוי אלפין, וואס די אות ו' איז מוסיף, אזוי ווי אויבן אויסגעשמועסט - 'אַרְבָּעִים יָכְנוּ' במילא דארף ער נעבעך ליידן די ל"ט מלקות, ער איז נעבעך א דערשלאגענער און א דערביטערטער זיין גאנץ לעבן; אנשטאט ער זאל שפירן ביי יעדע זאך וואס ער טוט - אז ער בויט אויף א משכן פארן אייבערשטן; סיי ווען ער ארבעט אין

אפגעהיטן אין שמירת הברית האט ער א שטארקע אמונה, און אפילו ער דארף ארבעטן צו ברענגען פרנסה און ער האט אסאך ארבעט אין זיין טאג טעגליכע לעבן, הינו משכן בבחינה איז דאס ביי אים ל"ט מלאכת המשכן; ער פרייט זיך מיט אלעס וואס ער טוט, בחינת ל"ט אורות ווייל ער ווייסט אז ער טוט דעם ווילן פונעם אייבערשטן, איז ביי אים א ליכטיגע טוי; און מי שפונם בברית אבער דער וואס היט נישט אפ

אות ברית קודש, ער איז מפקיר זיינע אויגן, ער קוקט רחמנא לצלן עבירות, ביז ער קומט צו הוצאת זרע לבטלה רחמנא לצלן, פארלירט ער זיין אמונה; המלאכות שלו ווען ער ארבעט צו ברענגען פרנסה, און אזוי אויף צו טון אלע טאג טעגליכע זאכן וואס דארפן ווערן ערלעדיגט, הם בבחינת משכן בחרבנה אלעס איז אים זייער שווער צו טון; ער איז א דערשלאגענער, א דערביטערטער, אלעס זעט אים אויס חרוב ונחרב, בבחינת ל"ט מלקות ער שפירט זיך ווי ער כאפט ניין און דרייסיג מלקות (תקון מח אזוי ווי דער זוהר הקדוש זאגט, [מיקון מח, דף פה], אז די ל"ט מלאכות איז אנטקעגן די ל"ט מלקות); ווייל דורך פגם הברית ווערט פארלאשן די אמונה, און אז מען האט נישט קיין אמונה ווערט די לעבן זייער שווער, יעדע זאך וואס ער דארף טון איז אים אן אפקומעניש, ער שפירט א

מדיני התורה ער גייט נישט אַוועק פון די הלכה; און פארשטייט זיך אז מען רעדט דא אז ער פירט זיך אזוי וכו' - כדי צו זיין אפגעהיטן פון עבירות חס ושלום, און

דעריבער פירט ער זיין שטוב לויט די וועג פון די תורה, פון 'הטיילים בכל יום', אז ער זאל נישט טראכטן שלעכטע געדאנקען חס ושלום, און זיכער נישט עובר זיין אויף די שרעקליכע עבירה פון פגם הברית, הוצאת זרע לבטלה רחמנא לצלן, און דעריבער איז זונג

בששת ימי החול, ויש מי שהוא שומר הברית און עס איז דא נאך א וועג אין שמירת הברית, שזונג משבת לשבת ער פירט זיך אין שטוב וכו' - אזוי ווי די הייליגע חכמים זאגן (שם, כב): 'תלמידי חכמים אימת, מערב שבת לערב שבת, [בכתב יד, אין כתב יד פון רבי'ן שטייט: מליל שבת לליל שבת, פון פרייטאג צו נאכטס צו פרייטאג צו נאכטס]. והוא בחינת יחודא עלאה ויחודא תתאה און די צוויי וועגן ווערן אנגערופן 'יחודא עלאה און יחודא תתאה; די צדיקים וואס פירן זייער שטוב וכו' 'משבת לשבת' - די מדרגה ווערט אנגערופן 'יחודא עלאה', ווייל אין שבת קודש שיינט די ליכטיגקייט פונעם אייבערשטן זייער שטארק, דער אייבערשטער ווערט געאיינציגט אין ביידע וועלטן, סיי אויף יענע וועלט און סיי אויף די וועלט, עס איז א צייט פון

שטוב מיט די קינדער, סיי ביים ארבעטן מיט זיין ווייב צו האבן שלום בית, און סיי ווען ער ארבעט צו ברענגען פרנסה, אנשטאט צו שפירן אז ער טוט יעצט דעם

רצון ה', ער איז עוסק אין די ל"ט מלאכת המשכן; וויבאלד ער איז פוגם בברית וואס דאס איז גאון, וואס דאס איז די עבודה זרה - ווערט ביי אים פון די ט"ל אורות - ל"ט מלקות.

ה ביז אהער האט דער רבי געזאגט אז כדי מען זאל קענען

זוכה זיין אז עס זאל שיינען און לייכטן די ליכטיגקייט פונעם אייבערשטן, מען זאל שפירן די ט"ל אורות מוז מען האבן ענוה מיט שמירת הברית; יעצט גייט דער רבי אויסשמועסן צוויי וועגן ווי אזוי מען קען זוכה זיין צו שמירת הברית.

ושמירת הברית יש בו שני בחינות עס איז דא צוויי וועגן ווי אזוי א מענטש קען זוכה זיין צו זיין הייליג, און זיין אפגעהיטן אין שמירת הברית: יש מי שזונג בששת ימי החול עס איז דא איינער וואס פירט זיך אין שטוב וכו' - געבויט אויף הלכה, אזוי ווי די הייליגע חכמים זאגן (כתובות כב): 'הטיילים' דאס מיינט מען איינגעלייט - ווי רש"י זאגט דארט (דבור המתחיל בני פרק) - 'בכל יום, ואף על פי כן און מיט דעם אלעם הוא שומר את בריתו על פי התורה איז ער אפגעהיטן אין שמירת הברית לויט די תורה, ווייל שאינו יוצא

יחוד און זיווג, און די פשוט'ע מענטשן - וואס זיי שטעלן אויס זייער שטוב וכו' אין די 'זעקס טעג פון די וואך' - דאס ווערט אנגערופן מיטן נאמען 'יחודא תתאה', וואס אין די זעקס טעג פון די וואך שיינט נישט דעם אייבערשטנס ליכטיגקייט אזוי אפן.

אפ, און ווען איז דאס געווען? ביים זמן פון ערב שבת, שצמצם את עצמו מכל המלאכות ווען דער אייבערשטער האט אפגעשטעלט די גאנצע ארבעט, וזה דאס

וְזֶה בְּחִינַת שְׂדֵי שַׁבָּת, שְׂאֵמֶר לְעוֹלָמוֹ דִּי

אז די ארבעט האט זיך אפגעשטעלט אין אלע זענען געווארן בטל צום אייבערשטן בְּחִינַת יחודא עלאה ווערט אנגערופן יחודא עלאה, און אזוי אויך די צדיקים וואס זיי היטן שמירת הברית אויף די מדרגה פון יחודא עלאה, פון זיך

(בראשית דבא מו, חגיגה יב), **שְׂצֻמָּצִם אֶת עֲצָמוֹ מִכָּל הַמְּלָאכוֹת, וְזֶה בְּחִינַת יחודא עלאה. וְיֵשׁ בְּחִינַת שְׂדֵי שַׁבָּת חַל, שְׁגֵם בַּחֲלֵי יֵשׁ צִמְצוּמִים מִמְּלָאכָה לַחֲבֵרְתָּהּ, וְזֶה בְּחִינַת מַט"מ, שִׁשְׁלִשְׁמֵנוֹתָה שְׁשֶׁת יָמֵי חֹחַל,**

פריער אין אות ג' האט דער רבי געזאגט אז 'שמירת הברית' און די מדה פון 'ענוה' ווערט אנגערופן מיטן שם 'שד"י', און

דא אין אות ה' זאגט דער רבי אז עס איז דא צוויי וועגן אין שמירת הברית; גייט יעצט דער רבי צולייגן אז אין שם 'שד"י' איז דא ביידע בְּחִינּוֹת, סיי 'יחודא עלאה', 'משבת לשבת', און סיי 'יחודא תתאה', 'ששת ימי החול'.

אפשיידן, זיי זענען מרומוז אין שד"י, וְיֵשׁ בְּחִינַת שְׂדֵי שַׁבָּת חַל אויך די פשוט'ע מענטשן וואס זיי פירן זייער שטוב וכו' אין די 'זעקס טעג פון די וואך', די מדרגה פון 'יחודא תתאה', זיי זענען מרומוז אין די שם 'שד"י של חול', פון די וואכן טעג, שְׁגֵם בַּחֲלֵי ווייל אויך אין די וואכן טעג יֵשׁ צִמְצוּמִים מִמְּלָאכָה לַחֲבֵרְתָּהּ זענען דא זאכן וואס מען טאר נישט טון, דאס זענען די מצוות מעשיות וואס זענען דא אויף די וועלט, וויפיל מען מעג טון און וויפיל מען טאר נישט טון, און אויך די מצוות פון בין אדם לחבירו, מען טאר נישט צונעמען א זאך וואס באלאנגט פאר א חבֵר, דאס אלעס איז די טייטש פון שד"י. וְזֶה בְּחִינַת מַט"מ און די אלע וואס פירן זייער שטוב וכו' אין די וואכן טעג, די זענען אונטערגעווארפן אונטער די פירערשאפט פונעם מלאך מַט"מ, שִׁשְׁלִשְׁמֵנוֹתָה שְׁשֶׁת יָמֵי חֹחַל וואס ער איז

וְזֶה בְּחִינַת און די צדיקים וואס זיי פירן זיך מיט די מדרגה אין שמירת הברית פון 'יחודא עלאה' - שְׂדֵי שַׁבָּת זיי זענען מרומוז אין דער 'שם שד"י וואס איז געזאגט געווארן שבת, 'שְׂאֵמֶר לְעוֹלָמוֹ דִּי' וואס דער אייבערשטער האט געזאגט פאר די וועלט: 'די'; גענוג, שטעל זיך אפ; אזוי ווי די הייליגע חכמים זאגן (בראשית דבא מו, ב; חגיגה יב) ווען דער אייבערשטער האט באשאפן די וועלט; די ים, די וואסער, די הימל, און אזוי ווייטער; האבן אלע אנגעפאנגען זיך צו צעשפרייטן מער און מער, ביז דער אייבערשטער האט געדארפט שרייען: 'די', גענוג, שטעל זיך

וְשָׁמַע בְּקִלּוֹ הֵיט זִיךְ פֿון אים און הערט צו צו זיין קול, 'כִּי שָׁמִי בְּקִרְבּוֹ', ווייל מײַן נאָמען ליגט אין זײַן נאָמען, (פֿמוֹכָא בְּפִירִשׁ״י שם) אַזױ ווי רש״י זאָגט (דבור המתחיל כִּי שָׁמִי בְּקִרְבּוֹ): 'כִּי שָׁמִי מִשְׁתַּף

בּוֹ' אַז דער אײַבערשטער האט אײַבערגעגעבן די פֿיראכטס פֿון די וועלט פֿארן מלאך מט״ט וואס זײַן נאָמען פֿאַטרעפט אַזױ ווי דעם אײַבערשטן׳ס נאָמען שײַ: וְזֶה בְּחִינַת יְחִידָא תַּתָּא און דאס ווערט אָנגערופֿן יְחִידָא

תַּתָּא, הֵינּוּ שֶׁהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מַלְבִּישׁ אֶת עֲצָמוֹ בְּמַמ״ט בְּשִׁשֶּׁת יָמֵי הַחֹל אַז דער אײַבערשטער האט אַוועקגעשטעלט אַ שְׁלִיחוֹת דָּעם מלאך מט״ט אַז ער זאל פֿירן אַלעס פֿון די וועלט אין די זעקס טעג פֿון די וואך, וּמִנְחֵיג הָעוֹלָם עַל יְדוֹ און דורך אים פֿירט דער אײַבערשטער די וועלט, און דאס זאָגט אונז דער פֿסוק: 'הַשְׁמֵר מִפְּנֵי' וכו', געבט זיך אַכטונג פֿון אים, גייט נישט אַוועק פֿון די הֶלְכָּה, 'כִּי לֹא יֵשֶׁא לְפָשְׁעֶכֶם כִּי שָׁמִי בְּקִרְבּוֹ', אַז די אַלע וואס פֿירן די שטוב וכו' אין די וואכן טעג - דאַרפֿן זיך זײַער אַכטונג געבן נישט אַוועק צו גיין פֿון הֶלְכָּה; און אָפּילו דו ביסט נאך זײַער ווייט פֿון אַלע סודות התורה און פֿון די סודות וואס איז דא אין זיווגים און יחודים - זאַלסטו אָבער זען אַז דו זאַלסט נישט אַוועקגיין פֿון די תּוֹרָה ווייל 'שָׁמִי בְּקִרְבּוֹ', מײַן נאָמען איז אַינעם

געשטעלט אויף די זעקס טעג פֿון די וואך, ער איז דער שְׁלִיחַ פֿונעם אײַבערשטן אויף אַלעס וואס האט צוטון מיט די זעקס טעג פֿון די וואך, בְּחִינַת שְׁשֶׁה סְדְרֵי מִשְׁנָה

און אויף דעם איז געבויט די זעקס סְדְרִים פֿון מִשְׁנֵינּוֹת, (פֿמוֹכָא בְּזֹהַר הַקְדוֹשׁ אַזױ ווי עס ווערט געברענגט אין זוהר הקדוש: (תיקונים תיקון ע'), בְּרֵאשִׁית איז די אוֹתִיּוֹת 'בְּרֵא שֵׁית', דער אײַבערשטער האט באשאפֿן זעקס, יְרֵדָא מט״ט, דאס איז דער מלאך מט״ט, וואס ער

איז געשטעלט אויף די זעקס טעג פֿון די וואך, און דאס זענען די זעקס סְדְרִים פֿון מִשְׁנֵינּוֹת, וואס האלט אין זיך די זעקס זאכן: כְּשֶׁר-פֶּסוּל, טְהוֹר-טָמֵא און אָסוּר-מֵתָה, וּבְכַתְבֵי הָאֲרִיז״ל און דער אָר״י הקדוש זאָגט (שער המצוות פרשת ואתחנן), אַז ווען מען זאָגט מִשְׁנֵינּוֹת זאל מען אַינזין האבן די שם 'שײַ', וואס איז בְּגִימַטְרִיא אַזױ ווי דער נאָמען פֿונעם מלאך 'מטטרוין' וואס פֿאַטרעפט דריי הונדערט און פֿערצן (314), אַזױ ווי דער שם 'שײַ', שָׁשֶׁמוֹ אַז זײַן נאָמען, כְּשֶׁם רַבּוֹ איז אַזױ ווי די נאָמען פֿון זײַן האר, דער אײַבערשטער, ווייל אין זײַן נאָמען איז דא דער שם 'שײַ', כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב אַזױ ווי עס שטייט אין פֿסוק, דער אײַבערשטער האט געזאָגט פֿאַר מִשֶׁה רַבֵּינוּ (שמות כ״ג, כא): 'הִנֵּה אֲנֹכִי שֹׁלַח מַלְאָךְ לִפְנֵיךְ' אײַף גיי שיקן פֿאַר עֵנֶק אַ מלאך זאל עֵנֶק פֿירן וגו', 'הַשְׁמֵר מִפְּנֵי

(פרי עץ חיים, שער השבת, פרק כא): 'טוב ללמוד בשבת קבלה', וייל קבלה איז אין די העכסטע עולם האצילות, וואס דארט איז אינגאנצן הייליג, וזה רמוז בפסוק השתחוו לה' בהדרת קודש, והוא באצילות הנקרא קודש, און נאך זאגט דער הייליגער אריז"ל (שער הפסוקים, תהלים ק) אז די קאפיטל מזמור לתודה, זאגט מען נישט שבת, נאר אין די וואכן טעג, אין דעם קאפיטל איז מרומז נגלות התורה, 'הלכה', וואס איז די ראשי תיבות פון די ווערטער ה'ריעו ל'ה' כ'ל ה'ארץ.

יעצט גייט דער רבי פארשטיין געבן וואס האט 'חכמת הקבלה' - מיט 'יחודא עלאה', און 'הלכה' - מיט 'יחודא תתאה'; וייל דער פסוק (תהלים כט, ב): 'השתחוו לה' בהדרת קדש' 'השתחוו לה' בהדרת קדש' - זה בחינת דאס איז די מדרגה יחודא עלאה פון איינציגן דעם אייבערשטן אין אלע אויבערשטע וועלטן, וייל דאס מיינט זיך בוקן; ווען א מענטש בוקט זיך פארן אייבערשטן איז ער זיך אינגאנצן מבטל, ער ווייזט אז עס איז גארנישט דא, עס איז נאר דא דער אייבערשטער; דאס איז פארוואס ווען מען בוקט זיך ווארפט מען זיך אראפ אויף דער ערד מיט אויסגעשטרעקטע הענט און פיס, מען געבט אוועק די גאנצע 'זיך' פארן אייבערשטן, הינו וווג של שבת דאס

מלאך מט"ט, און אפילו דו ביסט נאך אויסגעמישט כשר-פסול, טהור-טמא און אסור-מתר, זאלסטו זיך אכטונג געבן אז דו זאלסט נישט געשטראפט ווערן, 'כי לא ישא לפשעכם', וייל ווילאנג מען האלט זיך מיט די הלכה, אפילו מען איז נאך ווייט פון די וועג פון די גרויסע צדיקים, וואס זיווגן מליל שבת לליל שבת; אז מען לעבט מיט הלכה איז מען אויף א שומר הברית, יחודא תתאה.

ו וזה און די צוויי וועגן פון שמירת הברית בחינת 'הלכה' ו'קבלה' - דאס גייט געקניפט און געבינדן מיט די צוויי חלקים אין די תורה, 'חלק הנגלה' און 'חלק הנסתר', הלכה און קבלה, קבלה וייל קבלה, חכמת הקבלה היא בחינת איז וואס שטייט אין פסוק (תהלים כ"ט, ב): 'השתחוו לה' בהדרת קדש' בוקט זיך צום אייבערשטן אין די פלאץ וואס ער איז באשיינט מיט הייליגקייט - ראשי תיבות די ראשי תיבות פון דעם פסוק איז קבלה די ווארט 'קבלה' אויף צוריקוועגס; והלכה און די חלק נגלות התורה היא בחינת איז וואס שטייט אין פסוק (שם ק, א): 'הריעו לה' כל הארץ' נדי גאנצע וועלט זאל לויבן צום אייבערשטן - ראשי תיבות די ראשי תיבות פון דעם פסוק איז הלכה די ווארט 'הלכה', במובא בפנות אזוי ווי עס ווערט געברענגט פון הייליגן אריז"ל

איז די מדרגה פון זיווג אין שבת, וואס שבת דעמאלט רוט די גאנצע וועלט, אלעס איז בטל ומבוטל צום אייבערשטן, וזה בחינת ברית עלאה דאס איז די העכערע

מדרגה פון די צדיקים אין שמירת הברית, וזוג של תלמידי חכמים משבת לשבת, ששם עקר השתחוויה די מדרגה פון זיך אינגאנצן מבטל זיין צום אייבערשטן, בבחינת אזוי ווי עס שטייט אין פסוק (בראשית מ"ב, ו): 'וַיָּבֹאוּ

בְּחִינַת בְּרִית עֲלֵאָה, שְׁשֵׁם עֶקֶר הַהִשְׁתַּחֲוִיָּה, בְּבְחִינַת (בראשית מ"ב): 'וַיָּבֹאוּ אַחֵי יוֹסֵף וַיִּשְׁתַּחֲוּוּ לוֹ', וְהוּא בְּחִינַת הִדְרַת קִדְשׁ, בְּבְחִינַת (דברים ל"ג): 'כְּבוֹד שׁוֹרֹ הִדְרָ לוֹ'.

"הִרְיֵעוּ לָהּ כָּל הָאָרֶץ" — זֶה

הויכע מדרגה - בבחינת שטייט ביי אים (דברים ל"ג, יז): 'כְּבוֹד שׁוֹרֹ הִדְרָ לוֹ' א שיינקייט איז געגעבן געווארן צו אים; אזוי ווי דער הייליגער זוהר זאגט (תצוה, קפד): 'מֵאֵן אִיהוּ הָדָר, אֶלָּא דָא צִדִּיק', דאס איז די הויכע מדרגה פון שמירת הברית, ווייל ווען א מענטש איז זוכה צו קומען צו די הויכע מדרגה פון יחודא עלאה, שמירת הברית בשלמות, קומט ער צו זיך צו מבטל זיין אינגאנצן פארן אייבערשטן, און ער איז זוכה צו אלע ישועות און אלע רפואות, אזוי ווי די הייליגע חכמים זאגן (בראשית רבה נה, ב): 'הַכֹּל בְּזִכּוֹת הַשְּׁתַּחֲוִיָּה', אלע ישועות קומען צום מענטש בזכות וואס ער איז זיך מבטל אינגאנצן (זיך בוקן) - צום אייבערשטן.

יעצט גייט דער רבי צו די צווייטע חלק פון די תורה, די חלק פון נגלות התורה, 'הלכה', וואס איז מרומז אינעם פסוק: 'הִרְיֵעוּ לָהּ כָּל הָאָרֶץ' די גאנצע ערד

אחי יוסף וישתחוו לו, און עס זענען געקומען די ברידער פון יוסף און זיך געבוקט צו אים, טייטשט דער רבי נאך טיפער, 'יוסף' ווייזט אויף 'שמירת הברית', די העכסטע מדרגה אין שמירת הברית, יוסף הצדיק האט זיך אזוי אויסגעהארעוועט און צוגעקומען צו די מדרגה פון יחודא עלאה, אזוי ווי דער זוהר הקדוש זאגט (פרשת וישב, קפד): 'יוסף איהו ברית עלאה' [יוסף איז די העכערע מדרגה אין שמירת הברית], און די שבטים זיי זענען געווען אין די קלענערע מדרגה פון שמירת הברית; דאס איז פשט אין פסוק: 'וַיָּבֹאוּ אַחֵי יוֹסֵף וַיִּשְׁתַּחֲוּוּ לוֹ' די קלענערע מדרגה פון שמירת הברית זענען בטל צו די העכערע מדרגה אין שמירת הברית; און ווען א מענטש האלט ביי 'שמירת הברית בשלמות', פאלט פון אים אנוועק די 'ניאוף און גאווה', און דעמאלט קען ער אינגאנצן בטל ווערן (זיך בוקן)

זאל שאלן, זינגען און לויבן דעם אייבערשטן - זיך בַּחֲנִינַת יְחִידָא תַּתָּא צו ווייזן און פארשפרייטן אז די וועלט, דער עולם התחתון - איז אלעס דער

אייבערשטער, הינו דאס

איז די אנדערע מדרגה פון שמירת הברית, ווי

ש'ל חל פירן די שטוב וכו', אין די וואכנדיגע

טעג, זיך היטן און זיך פירן מיט די תורה, זיך

נישט אוועקירן פון די הלכה, שהוא בבחינת

ממ"מ, ששלטנותה ששית ימי החל וואס אין

די וואכנדיגע טעג האט דער אייבערשטער

אנוועק געשטעלט דעם מלאך מט"ט, און דער

אייבערשטער איז באהאלטן, ער האט זיך

פארשטעלט מיט א לבוש פונעם מלאך מט"ט, ששה סדרי משנה וואס דער מלאך

מט"ט איז געשטעלט אויף די חלק פון נגלות התורה, די זעקס סדרים משניות,

און די זעקס וועגן ווי אזוי הלכה ארבעט, כשר און פסול, אסור און מתר, טהור און

פסול, וזה און דער מלאך מט"ט איז מרומז אין דעם פסוק, וייל 'הריעו' די טייטש

פון הריעו - (לשון תרועה וזמרה איז א לשון פון זינגען צום אייבערשטן), דער

רבי איז מסביר מער טיפער, אז 'הריעו' דאס מיינט מען דעם 'מלאך מט"ט',

בבחינת וואס שטייט אין פסוק, ישעיהו זאגט (ישעיהו כ"ה, טז): 'מבנה הארץ ומרת

שמענו' עס וועט ארויפגיין געזאנגען פון דיר דיינע לערער, אז לעתיד לבוא וועט

זיך דער אייבערשטער מער נישט באהאלטן אינעם קלייד, דאס מיינט מען

דער מלאך מט"ט, בי בו מתלבש הקדוש ברוך הוא בששת ימי החל בידוע: ווייל

מיטן מלאך מט"ט באניצט זיך דער אייבערשטער אין די זעקס טעג פון די

וואך, בידוע, אזוי ווי אויבן אויסגעשמועסט (אות ה), 'כי שמי בקרבו' דעם

אייבערשטן'ס נאמען איז באהאלטן אין דעם מלאך, ווייל 'מט"ט' באטרעפט

'שד"י'. און דאס ליגט אינעם פסוק הריעו ליה כל ה'ארץ - אז אפילו אין 'ארץ', די

גשמייות דיגע וועלט וואס איז אלץ נאך אונטער די 'טבע', אונטער דער שליו

'מלאך מט"ט', וואס איז ראשי תיבות

בַּחֲנִינַת יְחִידָא תַּתָּא, הִינוּ וְווג

ש'ל חל, שהוא בבחינת ממ"מ,

ששלטנותה ששית ימי החל,

ששה סדרי משנה. וזה: 'הריעו'

(לשון תרועה וזמרה), בבחינת

(ישעיהו כ"ד): "מבנה הארץ ומרת

שמענו", בי ממ"מ הוא

בבחינת כנה, לשון "ולא יכנה

עוד מוריד" (שם ל), בי בו

מתלבש הקדוש-ברוך-הוא

בששת ימי החל בידוע:

אייבערשטן ווען מען לערנט הלכה —
 הוא בחינת הנהגת הקדוש ברוך הוא בששת
 ימי החל דאס איז די וועג ווי אזוי דער
 אייבערשטער האט אויסגעשטעלט די
 וועלט ווי אזוי עס פירט
 זיך די זעקס טעג פון
 די וואך, שהוא בחינת
 יחודא תתאה וואס דאס
 איז 'יחודא תתאה',
 אזוי ווי אויבן
 אויסגעשמועסט; אז
 אויך אין די זעקס טעג
 פון די וואך, וואס דאס
 ווערט אנגערופן

'הלכה' - איז אויך אין דעם באהאלטן
 'קבלה', 'סודות התורה'; ווייל מען קען
 נישט אפטיילן הלכה פון קבלה, אלעס איז
 איין זאך, און דאס איז וואס דער רבי
 הייבט אן די תורה אז דורך יחודא עלאה
 און יחודא תתאה איז מען זוכה צו תבונות
 התורה לעמקה, מען זעט דעם אייבערשטן
 אין יעדע זאך; אז אין יעדע הלכה, אין
 יעדע דין און אין יעדע מנהג - דארט איז
 אויך דער אייבערשטער, וכל אחד מן ישראל
 און יעדער איד צריך שיהיה נעשה זאת על
 ידו דארף זען אז דורך אים זאל ווערן
 געאיינציגט דעם אייבערשטן'ס נאמען אין
 אלע וועלטן, דאס מיינט מען זאל צובינדן
 און צאמפלעכטן אינאיינעם 'יחודא
 עלאה' מיט 'יחודא תתאה', מען זאל
 צאמברענגען 'הלכה' מיט 'קבלה',
 צאמברענגען די 'גשמיות' דיגע עולם הזה
 מיטן 'הייליגן באשעפער', און דאס איז
 וואס דער זוהר הקדוש זאגט (בראשית, כז),
 אז 'חנוד' איז דער 'מלאך מט'ט', און די

הלכה, 'מכנף הארץ' דאס איז יחודא
 תתאה, די וועלט, וואס איז צוגעדעקט
 מיט די 'כנף', מיטן 'מלאך מט'ט'; אפילו
 פון דארט - זמירות שמענו, הערט מען
 דאס געזאנג, עס שיינט
 ארויס די ליכטיגקייט
 פונעם אייבערשטן,
 וואס איז מחי' ומטהו
 יעדע איינציגסטע זאך
 פון די וועלט, און מען
 איז זוכה צו 'יהיו עיניך
 ראות את מוריד', צו
 זען אז אלעס איז דער
 אייבערשטער אליין,

און צו וויסן אז דער מלאך מט'ט איז נאר
 א לבוש פונעם אייבערשטן.

זוהר און דאס וואס מען האט פריער
 געזאגט, אז 'יחודא עלאה' איז
 'קבלה', און 'יחודא תתאה' איז 'הלכה',
 בחינת 'רוי' אין דעם איז אויך מרומז די
 זאך פון 'סודות התורה', 'רוי' דרוין' און
 די 'גאר טיפע סודות התורה'. רויז - הוא
 בחינת הלכה 'סודות התורה' דאס איז
 'הלכה', ווייל אויך אין די הלכה, אין די
 פשטות דאורייתא - איז אויך באהאלטן
 דעם אייבערשטן'ס ווילן, נאר עס איז גאר
 באהאלטן, עס זעט נישט אויס ווי עס איז
 דא אין דעם סודות, 'רוי' דרוין' - הוא
 בחינת 'קבלה' און 'קבלה' דאס איז 'גאר
 טיפע סודות', אין חכמת הקבלה זעט מען
 אפן אז מען רעדט נאר פונעם אייבערשטן,
 אבער באמת זענען ביידע - סיי 'נגלה' און
 סיי 'נסתר' - הוילע סודות התורה;
 התלבשות הקבלה בהלכה ווייל זוכה זיין
 צו טרעפן דעם אייבערשטן, זען דעם

הייליגע חכמים זאגן (מדרש תלפיות, ערך חנוך), אז חנוך איז געווען א שוסטער און ווען ער האט צאמגענייט די שיה, ביי יעדע ניי, יעדעס מאל ווען ער האט אריינגעשטעקט דעם נאדל מיטן פאדעם, האט ער געזאגט: 'ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד', וואס דאס איז 'יחודא תתאה, צובינדן און צאמברענגען יעדע זאך פון די גשמייות'דיגע וועלט צום הייליגן באשעפער. וזה בחינת און דאס איז וואס שטייט (סיום) הפסוק אין די אויספיר פונעם פסוק וואס ישעי' הנביא זאגט 'מבנה הארץ הנל' וואס דער רבי האט פריער געברענגט, 'זמרת שמענו' מיר נביאים האבן געהערט א געזאנג גייט ארויף פון די עק פון די לאנד) שטייט דארט ווייטער אין פסוק: 'צבי לצדיק' א שיינקייט וועט קומען פאר יעדן צדיק; 'ואומר', האב איך ישעיהו געזאגט: 'רוי לי רוי לי' צוויי סודות זענען מיר אנטפלעקט געווארן, איין סוד פון שטראפונג און איין סוד פון ישועות, 'אוי לי' וויי איז צו מיר, ווייל איך ווייס אז ערשט וועט קומען די נבואה פון די שטראף און ערשט שפעטער וועט קומען די ישועה; טייטשט דער רבי מער טיפער: 'צבי לצדיק' - ווער איז דער צדיק? הינו בחינת קדשת הוויג דער צדיק וואס האלט ביי שמירת הברית בשלמות, אזוי ווי דער

הייליגער זוהר זאגט (ויצא, קסב): 'מאן דנטר ברית' דער וואס היט אפ שמירת הברית - 'צדיק אתקרי', ווערט אנגערופן צדיק, און דאס איז וואס דער פסוק זאגט: 'רוי לי רוי לי', ווייל אין שמירת הברית יש בו שני ריון איז דא צוויי סודות, צוויי מדרגות, הינו 'יחודא עלאה' עס איז דא קדושת הברית, די מדרגה פון 'צדיקים' וכו', 'ויחודא תתאה' און שמירת הברית אזוי ווי 'פשוט'ע מענטשן, שהם בחינת 'הלכה' 'שטוב וכו' אין די זעקס טעג פון די וואך, דאס ווערט אנגערופן הלכה, בחינת 'רוי' און די ווערן אויף אנגערופן נוטרי ברית, ווייל זיי געבן אכטונג צו גיין לויט די הלכה, זיי פירן זיך לויטן שלחן ערוך, און אויף די אינגעלייט וואס פירן די שטוב וכו' אין די זעקס טעג פון די וואך, טארן זיך נישט אראפקלאפן וכו', זיי דארפן וויסן אז זיי זענען אויף בבחינת צדיקים, און דער נביא האט זיי אויף געמיינט ווען ער האט געזאגט 'צבי לצדיק', א שיינקייט וועט קומען צו די צדיקים, 'רוי לי רוי לי'. און די צווייטע סוד איז די וועג פון 'קבלה' וואס דאס איז ו'רוי דרוין, די העכערע מדרגה פון קבלה און סודות שבתורה. וזה יעצט וועט דער רבי צאמפלעכטן די גאנצע תורה, שאמרו חכמינו, זכרונם לברכה די הייליגע חכמים זאגן (חלין ס.)

אויפן פסוק: 'יהי כבוד ה' לעולם ישמח ה' במעשיו' [דעמאלט וועט דעם אייבערשטנס'ס כבוד זיין ביז אייביג, דער אייבערשטער וועט זיך פרייען מיט זיינע מעשים], שר העולם אמר דער פסוק האט דער שר פון די וועלט געזאגט, ווען האט ער עס געזאגט? ווען דער אייבערשטער האט באשאפן די וועלט בשעה שאמר הקדוש ברוך הוא לאילנות אין די צייט וואס דער אייבערשטער האט געזאגט פאר די ביימער (בראשית א, יב): 'ועץ עשה פרי אשר זרעו בו למיניהו' 'למיניהו', דער אייבערשטער האט זיי באפוילן אז יעדע בום זאל ארויסוואקסן אפגערוקט פונעם צווייטן בום אז זיי זאלן נישט זיין אויסגעמישט איינס מיטן צווייטן, נשאו דשאים קל וחמר בעצמן האבן די גראז געמאכט א קל וחמר: מה אילנות שהם גבוהים מה דאך די ביימער וואס זענען הויך, ואינם תבופים און זיי זענען נישט נאנט איינער צום צווייטן, אמר הקדוש ברוך הוא האט דער אייבערשטער זיי באפוילן 'למיניהו' אז יעדע מין זאל זיין באזונדער און נישט אויסגעמישט, כל שכן אנן איז דאך זיכער ביי אונז, שאנו קטנים ותבופים וואס מיר זענען קליינטשיג און זייער נאנט איינס נעבן צווייטן, שצריכים

לצאת למיניהו' איז דאך זיכער אז מיר במעשיו' דארפן אכטונג געבן זיך נישט אויסצומישן. דעמאלט ווען די גראז האבן דאס געזאגט פתח שר העולם ואמר האט דער שר פון די וועלט געזאגט דעם פסוק: 'יהי כבוד ה' לעולם ישמח ה' במעשיו' דער אייבערשטער וועט זיך פרייען מיט זיינע ווערק, אז אלע זענען מדקדק צו טון דעם ווילן פונעם אייבערשטן, אפילו ער האט דאס נישט בפירוש באפוילן. גייט דער הייליגער רבי מסביר זיין מער טיפער; אז די צוויי זאכן, די 'ביימער' מיט די 'גראזעלעך', דאס ווייזט אויף די צוויי מדרגות אין שמירת הברית, די הויכע מדרגה פון די 'צדיקים' וואס זענען אזוי ווי 'ביימער', די צדיקים וואס גייען מיט א קומה זקופה, מיט 'יחודא עלאה', זיי זענען דבוק צום הייליגן באשעפער, און די אנדערע מדרגה, פון די 'פשוט'ע מענטשן וואס זענען אזוי ווי 'גראזעלעך', פארקוועטשט דא אויף די וועלט, זיי זענען עוסק אין די וועלט, בי באמת גם הגדולים ווייל אויך די גרויסע צדיקים, שווינגן אינם תבופים וואס זייער זונג איז נישט אזוי נאנט, רק משבת לשבת זיי לייגן דאס אוועק פון שבת צו שבת [אין די כתב יד שטייט: מליל שבת לליל

שְׂטִיט ביי די 'ביימער' די וואָרט 'לְמִינְהוּ', אז אָפִילוּ די ביימער וואס דאס איז מַרְמֹז אויף די 'צדיקים', וואס זענען נישט צאמגעשטופט דארפֿן זיך אויף אַכטונג

נישט צו אָפּטֶרעטן פון די תּוֹרָה; ווייל אויף די וואס זענען עוסק אין חֲכָמַת הַקְּבָלָה, אין רוחניות אלקות - דארפֿן זיך אויף זייער היטן, זיך פֿירן מיט פֿשטות התּוֹרָה, אויף זיי דארפֿן א שטארקע שְׂמִירָה נישט אַוועק צו גיין פון די תּוֹרָה, כּמוֹ שְׂכָתוֹב אַזוֹי ווי עס שְׂטִיט אין פֿסוק (שמות ל"א, ט): 'וַיִּשְׁמְרוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַשָּׁבָת' די אידן זאלן אָפּהיטן דעם שָׁבָת - ראשי תבות די ראשי תיבות פון דעם פסוק בִּיאָה אִיזו די וואָרט בִּיאָה, כּמוֹכָא בְּכּוֹנֹת אַזוֹי ווי דער

דייליגער אריז"ל זאָגט (לקוטי תּוֹרָה, פֿרשׁת כי תשא) אז שָׁבָת, 'כִּי אַז הַזְיוּג הַמְּבַחֵר'; הִינּוּ די תּוֹרָה זאָגט זיי אַף עַל פִּי שְׁוֹוּגוּ הוּא רַק מִשְׁבֶּת לְשָׁבָת אָפִילוּ די וואס שטעלן אויס די שטוב וכו' מִשְׁבֶּת לְשָׁבָת אַף עַל פִּי כֵן צָרִיד שְׂמִירָה גְדוֹלָה, דארפֿן אויף אַכטונג געבן נישט אַוועק צו גיין פון די הייליגע תּוֹרָה און זיך פֿירן לויט די הִלְכָה, בְּחִינַת אַזוֹי ווי עס שְׂטִיט אין פֿסוק וַיִּשְׁמְרוּ וכו' א לשון פון שְׂמִירָה; דאס איז וואס עס

הַתּוֹרָה עַל שְׂמִירַת הַבְּרִית, שְׂיִשְׁמְרוּ אֶת עֲצָמָן, כּמוֹ שְׂכָתוֹב (שמות ל"א): 'וַיִּשְׁמְרוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַשָּׁבָת' — ראשי-תבות בִּיאָה, כּמוֹכָא בְּכּוֹנֹת; הִינּוּ אַף-עַל-פִּי שְׁוֹוּגוּ הוּא רַק מִשְׁבֶּת לְשָׁבָת, אַף-עַל-פִּי כֵן צָרִיד שְׂמִירָה גְדוֹלָה, בְּחִינַת וַיִּשְׁמְרוּ וכו'; כֵּל שֶׁכֵּן הַקְּטָנִים, שֶׁהֵם בְּחִינַת דְּשָׂאִין, שְׁוֹוּגִים תְּכּוּפִים, גַּם בְּשִׁשֶּׁת יְמֵי הַחֹל, מִכָּל שֶׁכֵּן שְׁצָרִיכִים שְׂמִירָה גְדוֹלָה לְשֹׁמֵר אֶת בְּרִיתָם, שְׂיִשְׁמְרוּ אֶת עֲצָמָם עַל-פִּי הַתּוֹרָה, בְּבְחִינַת לְמִינְהֵם. מִיד בְּשִׁשְׁמַע שֶׁר הָעוֹלָם — שְׁהוּא מַמ"ט, שְׁשִׁלְמֹנֹתָה שִׁשֶּׁת יְמֵי

דארפֿן זיך זייער אָפּהיטן לְשֹׁמֵר אֶת בְּרִיתָם זיך אַכטונג צו געבן אין שְׂמִירַת הַבְּרִית, שְׂיִשְׁמְרוּ אֶת עֲצָמָם עַל פִּי הַתּוֹרָה אז זיי זאלן אָפּהיטן דעם שָׁבָת - ראשי תבות די ראשי תיבות פון דעם פסוק בִּיאָה אִיזו די וואָרט בִּיאָה, כּמוֹכָא בְּכּוֹנֹת אַזוֹי ווי דער

הייליגער אריז"ל זאָגט (לקוטי תּוֹרָה, פֿרשׁת כי תשא) אז שָׁבָת, 'כִּי אַז הַזְיוּג הַמְּבַחֵר'; הִינּוּ די תּוֹרָה זאָגט זיי אַף עַל פִּי שְׁוֹוּגוּ הוּא רַק מִשְׁבֶּת לְשָׁבָת אָפִילוּ די וואס שטעלן אויס די שטוב וכו' מִשְׁבֶּת לְשָׁבָת אַף עַל פִּי כֵן צָרִיד שְׂמִירָה גְדוֹלָה, דארפֿן אויף אַכטונג געבן נישט אַוועק צו גיין פון די הייליגע תּוֹרָה און זיך פֿירן לויט די הִלְכָה, בְּחִינַת אַזוֹי ווי עס שְׂטִיט אין פֿסוק וַיִּשְׁמְרוּ וכו' א לשון פון שְׂמִירָה; דאס איז וואס עס

דארט (דבור המתחיל 'שר העולם'), אז 'שר העולם' דאס איז דער 'מלאך הממנה', און תוספות זאגט דארט (דבור המתחיל 'פסוק זה'), אז 'מלאך הממנה' דאס איז דער 'מלאך

מט"ט', ששלמנותה

ששת ימי החל וואס ער

איז געשטעלט אויף די

וואכן טעג, בחינת

דשאים אויף די אלע

וואס פירן זייער שטוב

אזוי ווי די גראזעלעך,

בחינת יחודא תתאה;

בחינת יחודא תתאה,

אין די זעקס טעג פון די

וואך, טאג נאך טאג, זיי

היטן שמירת הברית

לויט די הלכה, און ווען

דער מלאך מט"ט האט

געזען אז אויף די

גראזעלעך זענען זיך

מבטל צום אייבערשטן

- פתח ואמר האט ער

געזאגט: 'יהי כבוד ה' -

אז דעם אייבערשטן

כבוד איז גרויס אויף די

וועלט, 'כבוד' דיקא ער

האט געזאגט די ווארט

'כבוד', בי על ידי שמירת הברית בשני

הבחינות ווייל אז מען היט אפ אות ברית

קודש מיט ביידע וועגן, הנ"ל אזוי ווי

אויבן אויסגעשמועסט, הכבוד בשלמות

כנ"ל, דעמאלט ווערט גאנץ די כבוד

פונעם אייבערשטן, עס ווערט א יחוד פון

'שמע ישראל' און 'ברוך שם', יחודא

עלאה און יחודא תתאה, די 'צדיקים'

און די 'תלמידים', יוסף הצדיק און די 'ברידער' (אות ו).

נמצא קומט אויס, שעל ידי שמירת הברית

אז מען איז זוכה אז מען היט אפ

אות ברית קודש, בשני

הבחינות הנ"ל אזוי ווי

אויבן אויסגעשמועסט

(אות ה), יעדער אין זיין

מדרגה, שהוא בחינת

יחודא עלאה סיי די

צדיקים, יחודא תתאה

און סיי די אנדערע

צדיקים, הינו מאללות

ודשאים די ביימער און

די גראזן, גדולים וקטנים

די גרויסע און די

קליינע, וווג של שבת

וווג של חל סיי די וואס

פירן די שטוב זכו

אויף אין די וואכן,

בחינת הלכה וקבלה,

רוין ורוין ורוין - אזי

הכבוד בשלמות ווערט

גאנץ די כבוד פונעם

אייבערשטן כנ"ל

אזוי ווי אויבן

אויסגעשמועסט (אות

ג); ועל ידי הכבוד זוכה לדבור המאיר

דורכדעם איז דער מענטש זוכה אז עס

שיינט און עס לייכט אים זיינע רייד וואס

ער רעדט אין תורה און דורכדעם ווייסט

ער וואו ער דארף תשובה טון, ועל ידי

הדבור און דורך זיין דיבור וואס שיינט,

אזוי איז ער זוכה יכול לבוא לתבונות

התורה לעמקה צו טרעפן דעם אייבערשטן

החל, בחינת דשאים, בחינת

יחודא תתאה; פתח ואמר:

"יהי כבוד ה'" - כבוד דיקא,

בי על ידי שמירת הברית בשני

הבחינות הנ"ל, הכבוד

בשלמות כנ"ל.

נמצא, שעל ידי שמירת

הברית בשני הבחינות הנ"ל,

שהוא בחינת יחודא עלאה

ויחודא תתאה, הינו מאללות

ודשאים, גדולים וקטנים, וווג

של שבת וווג של חל, בחינת

הלכה וקבלה, רוין ורוין ורוין

- אזי הכבוד בשלמות כנ"ל;

ועל ידי הכבוד זוכה לדבור

המאיר, ועל ידי הדבור יכול

לבוא לתבונות התורה לעמקה

כנ"ל:

איבעראל; מען גייט ארויס פון די ל"ט מלקות און עס ווערט ט"ל אורות, א טוי פון ליכטיגקייט, מען הייבט אן שפירן דעם אייבערשטן, עס ווערט אים ליכטיג,

עס ווערט זיס דאס לעבן, ער ווערט א שטארקער מענטש, עס ווערט בו עז, צוויי מאל ל"ט איז בגימטריא ע"ז, כנ"ל אזוי ווי אויבן אויסגעשמועסט (אות ד).

דער רבי האט אונז דערציילט (חיי מוהר"ן, סימן ה) אז רבה בר בר חנה איז געקומען צו אים און אים פארגעהאלטן פארן וואס ער לייגט נישט צו הארץ צו זיינע ווערטער, ער האט אים געבעטן ער זאל צולייגן הארץ צו זיינע ווערטער, און ער וועט אים אנטפלעקן וואונדערליכע זאכן. יעצט גייט דער רבי צאמפלעכטן די גאנצע תורה און דאס אריינלייגן אין די ווערטער פון רבה בר בר חנה. וזה שאמר רבה בר בר חנה: ומנא חדא הוי אזלינן בספינתא, וחזאי להאי צפרתא, דהוי קאי עד קרסלה במיא, ורישה ברקיע. ואמרינן: לית מיא, ובעינן למיחת לאקורי נפשין. נפק ברת קלא ואמר לן: לא תחותו להבא, דנפלא לה חצינא לבר-ננרא חבא הא שבע שנין, ולא ממי לארעא. ולא משום דנפישא מיא, אלא משום דרדיפא מיא. אמר רב אשי:

וויבאלד איך האב געזען אז די וואסער איז אנגעקומען ביז איר קנעכל, 'יבעינן למיחת' און איך האב געוואלט אריינגיין אין וואסער, 'לאקורי נפשין' זיך אפצוקילן. 'נפק ברת קלא' איז ארויס א בת קול 'ואמר לן' און געזאגט: 'לא תחותו להבא' גייט נישט אריין אין די וואסער, ווייל די וואסער איז זייער טיף און עס איז א גרויסע סכנה, 'דנפלא לה חצינא' ווייל עס איז אריינגעפאלן א האק 'לבר ננרא' פון א שניצער 'חבא' דא אין וואסער, 'הא שבע שנין' פאר זיבן יאר צוריק, 'ולא ממי לארעא' און די האק איז נאכנישט אנגעקומען ביז צו דער ערד פון אונטער די וואסער. 'ולא משום דנפישא מיא' און נישט נאר צוליב דעם וואס עס איז דא אסאך וואסער איז די האק נאכנישט אנגעקומען ביז צו דער ערד, 'אלא משום דרדיפא מיא' נאר אויך וויבאלד די וואסער לויפט דארט זייער שנעל; דערפאר איז א גרויסע סכנה אריינצוגיין אין די וואסער. 'אמר רב אשי' האט רב אשי געזאגט: 'חא' די פייגעלע

דער רבי האט אונז דערציילט (חיי מוהר"ן, סימן ה) אז רבה בר בר חנה איז געקומען צו אים און אים פארגעהאלטן פארן וואס ער לייגט נישט צו הארץ צו זיינע ווערטער, ער האט אים געבעטן ער זאל צולייגן הארץ צו זיינע ווערטער, און ער וועט אים אנטפלעקן וואונדערליכע זאכן. יעצט גייט דער רבי צאמפלעכטן די גאנצע תורה און דאס אריינלייגן אין די ווערטער פון רבה בר בר חנה. וזה שאמר רבה בר בר חנה: ומנא חדא הוי אזלינן בספינתא, וחזאי להאי צפרתא, דהוי קאי עד קרסלה במיא, ורישה ברקיע. ואמרינן: לית מיא, ובעינן למיחת לאקורי נפשין. נפק ברת קלא ואמר לן: לא תחותו להבא, דנפלא לה חצינא לבר-ננרא חבא הא שבע שנין, ולא ממי לארעא. ולא משום דנפישא מיא, אלא משום דרדיפא מיא. אמר רב אשי:

דער רבי האט אונז דערציילט (חיי מוהר"ן, סימן ה) אז רבה בר בר חנה איז געקומען צו אים און אים פארגעהאלטן פארן וואס ער לייגט נישט צו הארץ צו זיינע ווערטער, ער האט אים געבעטן ער זאל צולייגן הארץ צו זיינע ווערטער, און ער וועט אים אנטפלעקן וואונדערליכע זאכן. יעצט גייט דער רבי צאמפלעכטן די גאנצע תורה און דאס אריינלייגן אין די ווערטער פון רבה בר בר חנה. וזה שאמר רבה בר בר חנה: ומנא חדא הוי אזלינן בספינתא, וחזאי להאי צפרתא, דהוי קאי עד קרסלה במיא, ורישה ברקיע. ואמרינן: לית מיא, ובעינן למיחת לאקורי נפשין. נפק ברת קלא ואמר לן: לא תחותו להבא, דנפלא לה חצינא לבר-ננרא חבא הא שבע שנין, ולא ממי לארעא. ולא משום דנפישא מיא, אלא משום דרדיפא מיא. אמר רב אשי:

דער רבי האט אונז דערציילט (חיי מוהר"ן, סימן ה) אז רבה בר בר חנה איז געקומען צו אים און אים פארגעהאלטן פארן וואס ער לייגט נישט צו הארץ צו זיינע ווערטער, ער האט אים געבעטן ער זאל צולייגן הארץ צו זיינע ווערטער, און ער וועט אים אנטפלעקן וואונדערליכע זאכן. יעצט גייט דער רבי צאמפלעכטן די גאנצע תורה און דאס אריינלייגן אין די ווערטער פון רבה בר בר חנה. וזה שאמר רבה בר בר חנה: ומנא חדא הוי אזלינן בספינתא, וחזאי להאי צפרתא, דהוי קאי עד קרסלה במיא, ורישה ברקיע. ואמרינן: לית מיא, ובעינן למיחת לאקורי נפשין. נפק ברת קלא ואמר לן: לא תחותו להבא, דנפלא לה חצינא לבר-ננרא חבא הא שבע שנין, ולא ממי לארעא. ולא משום דנפישא מיא, אלא משום דרדיפא מיא. אמר רב אשי:

וואס רבה בר בר חנה האט געזען, ווי שדי
הוא' ווערט אנגערויפן זיין שדי, וואס די
קאפ פון די פייגעלע קומט אן ביזן הימל,
ביז צום אייבערשטן, דכתיב אזוי ווי עס
שטייט אין פסוק, דער
אייבערשטער זאגט
(תהלים נ, יא): 'ידעתי כל
עוף הרים' איד ווייס
אלע פייגל פון די
בערג, 'ווי שדי עמדי'
'ווי שדי עמדי', און די
פייגעלע זיין שדי
'עמדי' איז מיט מיר,
ווייל איר קאפ קומט אן
ביזן הימל.

רשב"ם זאגט דער
רשב"ם: חיונו לחאי
צפרתא וכו'. הכי גרסינו
אזוי זענען מיר גורס.
ואמרין ליבא מיא.
היינו סבורין שאינו
עמקין מיר האבן
געמיינט אז די וואסער
איז נישט טיף, הואיל
ולא קאי במים אלא עד
קרסוליה וויבאלד די
וואסער קומט נאר אן
ביז איר קנעכל. חצינא.
גרזן או מעצד א האק
אדער א שאוול. לבר
נגרא. חרש עצים א
שניצער, איינער וואס
שניצט האלץ. ולא

משום דעמיקא מיא. מהלך שבע שנים
לא הגיע החצינא לקרקע נאך זיבן יאר

איז די האק נאכנישט אנגעקומען צו
דער ערה. אלא משום דרדיפי מיא. מתוך
חריפות הנגר וויבאלד די וואסער לויפט
דארט זייער שנעל, לא היה נצלל עדן
האי, ווי שדי הוא, דכתיב:
"ווי שדי עמדי":

רשב"ם:

וחיונו להאי צפרתא וכו' —
הכי גרסינו. ואמרין
ליבא מיא — היינו סבורין שאינו
עמקין, הואיל ולא קאי במים אלא
עד קרסוליה. חצינא — גרזן או
מעצד. לבר נגרא — חרש עצים.
ולא משום דעמיקא מיא —
מהלך שבע שנים לא הגיע החצינא
לקרקע. אלא משום דרדיפי
מיא — מתוך חריפות הנגר לא
היה נצלל עדן, ולא מחמת העמק
בלבר. ווי שדי עמדי — ראשו
מגיע לרקיע:

צפרתא — זה בחינת
הדבור, שהוא
אמצעי בין האדם, שהוא
נתחנה ממין דוכרין ונוקבין,
ובין השמים, שהוא בחינת
תבונות התורה, כמובא (ויקרא

איז די האק נאכנישט אנגעקומען צו
איינגעזינקען געווארן,
ולא מחמת העמק
בלבר נישט נאר אלס די
טיפקייט. ווי שדי עמדי.
ראשו מגיע לרקיע איר
קאפ האט דערגרייכט
ביז דעם הימל.

'צפרתא' די פייגעלע
וואס רבה בר בר חנה
האט געזען - זה בחינת
הדבור דאס מיינט
מען דעם דיבור, שהוא
אמצעי וואס איז צווישן
בין האדם דעם מענטש
- שהוא נתחנה ממין
דוכרין ונוקבין וואס דער
מענטש ווערט געבוירן
פון טאטע מאמע - ובין
השמים און די הימל;
דאס מיינט מען אז דער
מענטש מיט זיין דיבור
בינדט ער זיך צו צום
הימל, צום אייבערשטן,
שהוא בחינת תבונות
התורה דער מענטש
קען מיט זיין דיבור
זוכה זיין צוצוקומען צו
פארשטיין די הייליגע

תורה, און דער רבי ברענגט א רא' אז
א פייגעלע מיינט רעדן, כמובא אזוי ווי

טון, הוא לפעמים איז אמאל דארף די תורה אראפגיין אזוי טיף, בבחינת אזוי ווי עס שטייט (רות ג, ז): 'וְתַגַּל מְרַגְלָתוֹי וְתִשְׁכַּב' און זי האט אויפגעדעקט צופיסנס און זיך אראפגעלייגט; און דער

הייליגער זוהר זאגט אויף דעם פסוק (תקנ"ו) זוהר תיקון כא, דף ג': 'וְיָ לֵה לְבַר נֶשׁ דְּנִשְׁמָתִיהָ נְחִיתת תַּחַת רַגְלוֹי, וויי פאר א מענטש וואס זינדיגט און זיין נשמה פאלט אים ביז אונטער זיינע פיס, זיין נשמה פאלט אריין צו די סטרא אחרא; און דעמאלט ווען דער מענטש פאלט געבעד אראפ אין עבירות, גייט אראפ די תורה צו אים דארטן אין זיין בלאטע וואו ער געפינט זיך,

'וְתַגַּל מְרַגְלָתוֹי' עס שיינט אים דארט אין די נידריגסטע מדרגה, בחינת רגליז, און עס ווייזט אים די וועג ווי אזוי זיך צוריק צו קערן צום אייבערשטן, שחרבור צריך להאיר באדם שהוא למטה במדרגה פחותה וואס דער דיבור דארף ליכטיג מאכן דעם מענטש וואס ער געפינט זיך אין א נידריגע פלאץ.

ועל כן נקרא הדבור און דעריבער ווערט אנגערופן דער 'דיבור' 'צפרתא' דקאי עד קרסלה במיא א פייגל וואס שטייט ביז די קנעכל אין וואסער, ווייל 'מיא' וואסער - הוא בחינת ה'אדם' דאס

די הייליגע חכמים זאגן אויף דעם וואס די תורה זאגט, (ויקרא רבה ט"ז ובשרכין טז) על מצרע אויף א קרעציגער מענטש, ווען ער וויל זיך רייניגן שצריך להביא שתי צפרים

דארף ער ברענגען צוויי פייגלעך, פארוואס עפעס פייגעלעך? 'בוא פמטיא ויכפר על פמטיא' ווייל א פייגל ווייזט אויפן רעדן, א פייגל הערט נישט אויף צו טשיפטשען און רעדן, זעט מען פון דעם אז א 'צפור' איז מרמז אויפן 'דיבור', (קוק נאך אין די הייליגע מהרש"א [שם, דבור המתחיל חזינן האי צפרתא], אז די 'פייגעלע' פון רבה בר בר חנה מיינט מען די 'קול תורה',

און די תורה האט אין זיך צוויי בחינות, 'נגלה' און 'נסתר', ווי ער טייטשט אויס די גמרא 'ברקיע' דאס מיינט מען די חלק פון 'סודות התורה', עיין שם, לויט ווי דער רבי האט פריער געזאגט שטימט עס זייער שיין). וחוה און דאס איז פשט אין די ווערטער: 'דקאי עד קרסלה במיא' אז די פייגעלע - דאס מיינט מען דעם דיבור - גייט אראפ ביז די נידריגסטע ערטער - כי מאחר שחרבור צריך להאיר לו ווייל וויבאלד די דיבור דארף אים ליכטיג מאכן בכל המקומות שצריך לעשות שם תשובה אין אלע פלעצער וואו ער דארף תשובה

מיינט מען דעם מענטש, פארנוואס ווערט אנגערופן דער מענטש וואסער? שנתהנה ממיין דוברין ומיין נוקבין בידוע ווייל ער ווערט באשאפן פון די פליסיגקייט פון

טאטע מאמע, והדבור שהוא בחינת 'צפרתא קאי עד קרסלה' און די דיבור - וואס איז מרומז אין די פייגל וואס רעדט אסאך - גייט אראפ, אצל האדם שהוא במדרגה פחותה ביים מענטש וואס איז געפאלן אין זייער א נידריגע פלאץ, כדי להאיר לו אים ליכטיג צו מאכן; אפילו ער איז געפאלן בבחינת 'ותנל מרגלתיו' וכו' ביז די נידריגסטע פלאץ, ביז די פיס, לייכט אים דארט די דיבור און עס

ווערט אים אנטפלעקט אין די 'רגלין' - די ליכטיגקייט פון די תורה, און אויך דארטן קען ער זוכה זיין צו קומען צו תבונות התורה, דורך אסאך זאגן די ווערטער פון די תורה בנ"ל אזוי ווי פריער אויסגעשמועסט, וזהו און דאס איז מרומז אין די ווערטער 'קאי עד קרסלה במיא' דער דיבור האט אזא שטארקע כח, אזא גרויסע כח, אז עס גייט אראפ ביז די נידריגסטע מדרגה, ביים מענטש וואס ווערט אנגערופן 'מיא' בנ"ל אזוי ווי אויבן אויסגעשמועסט.

[דעריבער טייערער ליבער ברודער,

אפילו דו ביסט אראפגעפאלן אין עבירות, דו געפינסט זיך זייער ווייט פונעם אייבערשטן, זאלסטו וויסן אז אויך דו קענסט זיך זייער גרינג צוריק קערן צום הייליגן באשעפער,

דורך לערנען תורה; ווייל די תורה הקדושה גייט אראפ אין די טיפסטע פלעצער, און אז מען געוואוינט זיך צו צו זאגן די ווערטער פון די הייליגע תורה וועט זיך די תורה ברענגען ביז צום הימל, זיך צוריק ברענגען ביז צום אייבערשטן].

האמ רבה בר בר חנה געזאגט: 'ואמרינן לית מיא' לית מיא' - הינו שהבינו זיי האבן פארשטאנען שאי אפשר לזכות לדבור אז

מען קען נישט זוכה זיין צו האבן גוטע דבורים אלא על ידי כבוד בשלמות נאר אז מען האט אינזין נאר די כבוד פונעם אייבערשטן, שיהיה האדם בעיניו אפס ואין אז דער מענטש זאל זיין אין זיינע אויגן אזוי גארנישט - אז ער פארנעמט נישט קיין ארט. וזהו דאס איז פשוט: 'לית מיא' עס איז נישטא קיין מענטש, דאס הייסט: 'שהאדם יחזיק עצמו לאין אז דער מענטש זאל זיך האלטן אז ער פארנעמט בכלל נישט קיין פלאץ דא, און נאר דעמאלט איז ער זוכה אז זיינע דבורים זאלן אים שיינען און ווייזן ווי אזוי תשובה צו טון.

בחינת האדם, שנתהנה ממיין דוברין ומיין נוקבין בידוע, והדבור, שהוא בחינת צפרתא קאי עד קרסלה, אצל האדם שהוא במדרגה פחותה, כדי להאיר לו, בבחינת ותנל מרגלתיו וכו' בנ"ל, וזהו דקאי עד קרסלה במיא בנ"ל.

ואמרינן לית מיא — הינו שהבינו שאי אפשר לזכות לדבור אלא על ידי כבוד בשלמות, שיהיה האדם בעיניו אפס ואין. וזהו: לית מיא, שהאדם יחזיק עצמו

וּבְעֵינַי לְנַחֲתִי - לְשׁוֹן שְׁפָלוֹת 'נַחֲתִי' אִיז
א לְשׁוֹן פֶּהן 'עֲנוּה אֹהן שְׁפָלוֹת', אַזִּי ווי די
הִילִיגֶע חֲכָמִים זָאָגן (נְכֻמוֹת סג): 'נַחֲתִי
דְרָגָא' גִּי אַראַפּ א מְדֻרָּה, הִינִי לְהִיּוֹת שְׁפָל

בְּחִינַת עֲנִיּוּת שְׁהוּא
תַּכְלִית הַגְּדֻלוֹת וְאֵס די
עֲנוּה אִיז תַּכְלִית
הַגְּדֻלוֹת רַחֲמָנָא לְצֻלָּן.
וְהוּ אֹהן דָּאֵס אִיז פֶּשֶׁט:
וּבְעֵינַי לְנַחֲתִי - לְהִיּוֹת
שְׁפָלִים וְעֲנִיּוֹם מִיר
הָאֲבָן גְּעוּוֹאֲלֵט זִיין
עֲנִיּוֹם, אָבֵער עֵס אִיז
נִישְׁט גְּעוּוֹעֵן מִיט די
רִיכְטִיגֶע כּוֹוֹנָה, עֵס אִיז
גְּעוּוֹעֵן לְאֹקוּרִי נִפְשִׁין -
בְּדִי שְׁעַל יְדִי זֶה נְתִיבָה
יִקְרִים וְחֲשׁוּבִים מִיט די
כּוֹוֹנָה אַז מֶעַן זָאל
הַאֲלֹטֵן פֶּהן אֹוֹנֶה, כִּי
הַנְּאֻוֶּה מְבֹוֶה מְאֹד וּוייל
גְּאֻוֶּה אִיז זִייעֶר א
מִיאֹסֶע זָאָה.

נִפְק בְּרַת קָלָא וְאָמַר'
אִיז אַרוֹיס א בַּת קוֹל
אֹוֹן גְּעֻזָּאגֶט: 'לֹא תַחֲנוּתוֹ
לְהִבָּא' - לֹא תַחֲנוּתוֹ
לְהִיּוֹת שְׁפָלִים בְּשָׁבִיל זֶה
זִיטֶס נִישְׁט קִיין עֲנִיּוֹם
מִיט די כּוֹוֹנָה, בְּשָׁבִיל
לְאֹקוּרִי נִפְשִׁין אַז מֶעַן

זָאל הַאֲלֹטֵן פֶּהן עֲנֹק, מֶעַן זָאל עֲנֹק מְכַבֵּד
זִיין; שְׁחֻזְהִירִם הִבַּת קוֹל די בַּת קוֹל הָאֵט
זִי אֲנִיגְעוּוֹאֲרֶנט שְׁלֹא יִהְיוּ עֲנִיּוֹם מֶעַן זָאל
נִישְׁט זִיין קִיין עֲנִיּוֹם בְּשָׁבִיל מִיט די כּוֹוֹנָה

לֹאִין. וּבְעֵינַי לְנַחֲתִי - לְשׁוֹן
שְׁפָלוֹת, הִינִי לְהִיּוֹת שְׁפָל וְעֲנִי;
אֲדָ שְׁחִיבָה לְאֹקוּרִי נִפְשִׁין -
לְשׁוֹן (יִשְׁעִיהוּ י"ג): "אֹקוּרִי אֲנֹוֶשׁ
מִפֶּה", הִינִי שְׁחִיבָה הָעֲנוּה
בְּשָׁבִיל גְּדֻלוֹת, בְּדִי לְהַתְּכַבֵּד
וְלְהַתְּיַקֵּר; כִּי מַחֲמַת שְׁחֻזְדֵּעִין
גְּדֵל בְּזוּי הַגְּדֻלוֹת, עַל כֵּן הֵם
עֲנִיּוֹם, בְּשָׁבִיל לְהַתְּכַבֵּד
וְלְהַתְּיַקֵּר עַל-יְדֵי הָעֲנוּה, וְהוּ
בְּחִינַת עֲנִיּוּת שְׁהוּא תַּכְלִית
הַגְּדֻלוֹת. וְהוּ: וּבְעֵינַי לְנַחֲתִי
- לְהִיּוֹת שְׁפָלִים וְעֲנִיּוֹם,
לְאֹקוּרִי נִפְשִׁין - בְּדִי שְׁעַל-
יְדִי-זֶה נְתִיבָה יִקְרִים וְחֲשׁוּבִים,
כִּי הַנְּאֻוֶּה מְבֹוֶה מְאֹד.

נִפְק בְּרַת-קָלָא וְאָמַר, לֹא
תַחֲנוּתוֹ לְהִבָּא - לֹא
תַחֲנוּתוֹ לְהִיּוֹת שְׁפָלִים בְּשָׁבִיל
זֶה, בְּשָׁבִיל לְאֹקוּרִי נִפְשִׁין;
שְׁחֻזְהִירִם הִבַּת-קוֹל שְׁלֹא יִהְיוּ
עֲנִיּוֹם בְּשָׁבִיל לְהַתְּיַקֵּר

בְּזוּי הַגְּדֻלוֹת וּוייל מִיר וּוייסן דָּאָךְ אַז א
בַּעַל גְּאֻוֶּה אִיז זִייעֶר פֶּאךְ-מִיאֹסֶ'ט בֵּיִים
אִיבְעֶרשְׁטן, עַל כֵּן הֵם עֲנִיּוֹם וּועָגן דַּעַם
זַעֲנֵעֵן מִיר עֲנִיּוֹם, בְּשָׁבִיל לְהַתְּכַבֵּד וְלְהַתְּיַקֵּר

וְעֵנִי זִי הָאֲבָן גְּעוּוֹאֲלֵט
זִיין עֲנִיּוֹם אַז עֵס זָאל
שְׁיִינֶען אױף זִי די
לִיכְטִיגִקִּיט וְאֵס
דוּרְכְּדַעַם קֶען מֶעַן
זוּכָה זִיין צוּצוּקוּמֶעַן צו
גְרוּיסֶע מְדֻרִיגוֹת; אֲדָ
שְׁחִיבָה אָבֵער עֵס אִיז
גְּעוּוֹעֵן מִיט די כּוֹוֹנָה
'לְאֹקוּרִי נִפְשִׁין' זִיךְ
גְרוּיס צו הַאֲלֹטֵן - לְשׁוֹן
א לְשׁוֹן פֶּהן 'גְּאֻוֶּה',
אַזִּי ווי יִשְׁעִיהוּ הִנְבִּיא
זָאָגֶט (יִשְׁעִיהוּ י"ג, יב):
'אֹקוּרִי אֲנֹוֶשׁ מִפֶּה' אִיךְ
וועל גְרוּיס מֵאֲכָן
דְּנִיאַל, מֶעַר פֶּהן
גִּינְגָאֲלָה, הִינִי שְׁחִיבָה
ה'עֲנוּה' די סִיבָה
פֶּאךְוֹאֵס מִיר הָאֲבָן
גְּעוּוֹאֲלֵט זִיין עֲנִיּוֹם אִיז
בְּשָׁבִיל 'גְּדֻלוֹת' צו זִיין
גְרוּיס, בְּדִי לְהַתְּכַבֵּד
וְלְהַתְּיַקֵּר בְּדִי מִיר זָאלֵן
הָאֲבָן כְּבוֹד אֹוֹן מֶעַן
זָאל אֹוֹנֶה הַאֲלֹטֵן טִייעֶר;
כִּי מַחֲמַת שְׁחֻזְדֵּעִין גְּדֵל

פינטעלע פון גאָה און גדלות אין זיך, ווייל דאס רייסט אפ דעם מענטש פונעם אייבערשטן; און דאס האט רבה בר בר חנה געזאגט: 'ונפלה חצינא לבר נגרא' -

הינו שהודיעה להם ער האט זיי צואוויסן געטון, שהגדלות הוא מנפילות ההתפארות והנאות של הקדוש ברוך הוא אז די מדה פון גאָה דאס געהערט צום אייבערשטן, שהוא לבוש וואס דאס איז דעם אייבערשטנס קלייד, כמו שכתוב אזוי ווי עס שטייט אין פסוק, לעתיד לבוא וועלן אלע זאגן (תהלים צג, א): 'ה' מלך דער אייבערשטער האט געקעניגט, גאות לבש' ער האט זיך אנגעקליידעט מיט גרויסקייט; זעט מען אז די גאָה געהערט צום אייבערשטן, וזה און דאס איז פשט פון די

מעשה: 'דנפלא' עס איז אראפגעפאלן 'חצינא' 'חצינא' - בחינת לבוש חצינא טייטשט א קלייד, כמו שכתוב אזוי ווי עס שטייט אין פסוק (שם קכ"ט, ז): 'שלא מלא כפו קוצר' דער שניידער קען נישט אנפילן זיין האנט דערמיט, 'חצינא' און ער קען נישט אנפילן די עק פון זיין קלייד 'מעמר' מיט די בינטלעך, זעט מען אז די לשון

להתקצר ולהתכבד אז מען זאל זיי האלטן טייער און געבן כבוד, בי זה עניויות ווייל די סארט עניויות היא תכלית הגדלות איז די גרעסטע גאָה.

און דאס איז מרומז ווייטער אין די ווערטער פון רבה בר בר חנה וואס האט זיי אנגעווארגט, 'דנפלה חצינא לבר נגרא הא שבע שניו, ולא ממיא לארעא' - שהבת קול הודיעה להם שרש הגדלות די בת קול האט זיי געלאזט וויסן די שעדליכקייט פון גאָה, כדי שיתרחקו עד קצה אחרון אז זיי זאלן זיך דערווייטערן ביז די לעצטע פינטל פון גאָה, און מען זאל בכלל נישט האבן קיין מחשבות פון גאָה, 'ולא יחותו להכא' - שלא יהיו עננים בשביל גדלות און זיכער נישט זיין אן עניו כדי מען

זאל האלטן פון זיי; ווייל דאס איז זייער א גרויסע שקה און דורכדעם רייסט מען זיך אינגאנצן אפ פונעם הייליגן באשעפער, במאמר חכמינו וברונם לברכה, אזוי ווי די הייליגע חכמים זאגן (אבות פרק ה, ד): 'מאד מאד הוי שפל רוח' אז ווען עס קומט צו די מדה פון ענוה דארף א מענטש זיך זייער היטן אז ער זאל נישט האבן קיין איין

ולתהכבד, בי זה עניויות היא תכלית הגדלות. דנפלה חצינא לבר-נגרא הא שבע שניו, ולא ממיא לארעא — שהבת-קול הודיעה להם שרש הגדלות, כדי שיתרחקו עד קצה אחרון, ולא יחותו להכא, שלא יהיו עננים בשביל גדלות, במאמר חכמינו, וברונם לברכה (אבות פרק ה, ד): 'מאד מאד הוי שפל-רוח', הינו שהודיעה להם, שהגדלות הוא מנפילות ההתפארות והנאות של הקדוש-ברוך-הוא, שהוא לבוש, כמו שכתוב (תהלים צג): 'ה' מלך גאות לבש. וזה: דנפלא חצינא — בחינת לבוש, כמו שכתוב (שם קכ"ט): "וחצינו מעמר".

און אזוי אויך דאס וואס מען האט מורא
פון א בשר ודם איז 'יראות נפולות', דאס
איז אנוועק געפאלן פון די הויכע פלאץ פון
וואו 'יראה' קומט, פון 'גבורה', און אזוי
אויך 'גאווה'; די שורש
פון 'גאווה' איז זייער
הויך, דאס איז די קלייד
פונעם אייבערשטן,
און מיט די קלייד, מיט
די מדה - האט דער
אייבערשטער באשאפן
די וועלט, און פון דעם
נעמט זיך 'גאווה נפולה',
די גאווה וואס מענטשן
האבן, וואס דאס איז
דער חלל הפנוי, אז א
מענטש פארנעמט אז
אלעס באלאנגט פארן
אייבערשטן, די גאנצע

וועלט וואס דאס איז דער לבוש פונעם
אייבערשטן נעמט ער פאר זיך, און פון
דעם ווערט 'עבודה זרה', שהוא בחינת שבע
בתי עבו"ם וואס דאס איז די זיבן מדות פון
די קליפות פון עבודה זרה, שעל ידי זה גלו
ישראל מארצם וואס דורך דעם זענען די
אידן פארטריבן געווארן פון ארץ ישראל,
במאמר חכמינו, וברונם לברכה אזוי ווי
די הייליגע חכמים זאגן (גטין פח): 'לא גלו
ישראל' די אידן זענען נישט פארטריבן
געווארן אין גלות, 'עד שעבדו בה שבע
בתי עבו"ם' נאר נאכדעם וואס זיי האבן
געדינט דורך זיבן קעניגן עבודה זרה, און
ווי די גמרא רעכנט דארט אויס די זיבן
קעניגן וואס האבן געדינט עבודה זרה;
ווייל די זיבן קעניגן האבן אריינגעברענגט

'חצינא' מיינט א קלייד, וואס איז מרמז
אויף 'גרויסקייט' וואס איז אראפגעפאלן
פונעם אייבערשטן, ווייל 'הגאווה והגדלה'
לחי העולמים' גאווה
באלאנגט נאר צום
אייבערשטן.

'בר נגרא' - זה הקדוש
ברוך הוא, 'בר נגרא'
דאס מיינט מען דעם
אייבערשטן, כמו
שכתוב אזוי ווי עס
שטייט אין פסוק, דוד
המלך לויבט דעם
אייבערשטן (שם ק"ה, ג):
'המקרה במים עליותיו',
דער אייבערשטער
בויט א דעק פאר
די ערד מיט זיינע
וואלקענעס, ובמאמר

(חליו ס): און אזוי ווי דער קיסר'ס טאכטער
האט געזאגט פאר רבי יהושע: 'אלהיכם
נגר הוא' ענקער גאט איז א בויער, עיין שם;
דער אייבערשטער האט אריינגעקריצט
אין די חלל הפנוי מיט א האק, און דארט
האט ער באשאפן די וועלט, כבכול זעט
מען דא אז דער אייבערשטער ווערט
אנגערופן א טישלער, דאס איז פשט פון
'דנפלא חצינא', מנפילת הלבוש הזה נתהוה
הגדלות און פון דעם נעמט זיך 'גאווה',
ווייל אלע שלעכטע מדות קומען פון
זייער א הויכע פלאץ, למשל 'אהבה'; ליב
האבן שלעכטע זאכן, ליב האבן עבירות
- קומט פון זייער א הויכע פלאץ, פון
די מדה פון 'חסד', נאר עס איז געווארן
'אהבה נפולה' א געפאלענע ליבשאפט,

עבודה זרה וואס דאס איז עבודה זרה כנ"ל
אזוי ווי אויבן אויסגעשמועסט.

וזהו און דאס איז פשוט: 'ולא מטי לארעא'
'ולא מטי לארעא' - הינו שעל ידי

העוון הזה ווייל דורך די
עבירה פון 'גאווה', עדן
לא חורנו לארצנו האבן
מיר זיך נאכנישט
צוריק געקערט צו
אונזער לאנד, כי על ידי
העוון הזה שהוא הגדלות
ווייל דורך די זינד פון
גאווה און גדלות, שהוא
בעובר עבודה זרה וואס
דער בעל גאווה איז אזוי
ווי ער דינט עבודה
זרה, בחינת שבע בתי
עבודה זרה וואס פאלט
אריין אין די זיבן
ספירות פון די טומאה,
על ידי זה גלינו מארצנו
דורכדעם זענען מיר
פארטריבן געווארן פון
ארץ ישראל וואס איז
די אמונה, כנ"ל, ווייל

דער עיקר וואס דער אייבערשטער האט
געגעבן ארץ ישראל פאר אידישע קינדער,
איז נאר וויבאלד אידישע קינדער זענען
'ענוים', אזוי ווי דער פסוק זאגט (דברים ו'
(: 'כי אתם המעט מכל העמים', זאגט
רש"י: 'הממעטין עצמכם' אז ענק האלטן
זיך נישט גרויס; אבער וויבאלד מען האט
געזינדיגט איז מען פארטריבן געווארן פון
ארץ ישראל, און די עיקר עבירות קומט
פון 'גאווה', וואס מען רייסט זיך אפ פונעם

אין די אידישע קינדער עבודה זרה, וואס
דאס איז די גאווה, זיי האבן גענומען די
כבוד פונעם אייבערשטן פאר זיך, ווייל
גאווה איז עבודה זרה, ובשביל זה נקרא

'עבו"ם' בלשון 'תפארת'
און וועגן דעם ווערט
אנגערופן עבודה זרה
מיטן לשון 'תפארת',
א לשון פון 'גאווה',
כמו שכתוב אזוי ווי
עס שטייט אין פסוק
(ישעיהו מ"ד, א): 'בתפארת
אדם לשבת בית' אזוי
ווי די פראקט פון א
מענטש אויף צו זיצן
אין הויז נדער נביא
מאכט חוזק פון די
מענטשן וואס דינען
די געטשקעס; ווי קען
דיך א געטשקע העלפן,
ווען דו אליין האסט
אים אויסגעשניצט
און אים געזעצט אין
א שטוב ער זאל שיין
מאכן די שטוב, און

ער קען זיך נישט רירן פון פלאץ!]
כי ה' עבודה זרה' ווייל די 'עבודה זרה',
שהוא הגדלות' וואס דאס איז 'גאווה' -
הוא מנפילת 'התפארותו' דאס קומט אלץ
פון דעם וואס עס איז אנוועקגעפאלן די
'שיינקייט' פונעם אייבערשטן, מען נעמט
די שיינקייט פונעם אייבערשטן פאר זיך.
וזהו און דאס איז פשוט: 'הא שבע שנין' -
זה בחינת הגדלות 'שבע שנין' דאס
מיינט מען גאווה, שהוא בחינת שבע בתי

זה נקרא עבו"ם בלשון
תפארת, כמו שכתוב (ישעיהו
מ"ד): "בתפארת אדם לשבת
בית", כי העבודה זרה, שהוא
הגדלות, הוא מנפילת
התפארותו. וזהו: הא שבע
שנין — זה בחינת הגדלות,
שהוא בחינת שבע בתי עבודה
זרה כנ"ל.

וזהו: ולא מטי לארעא —
הינו שעל-ידי העוון הזה עדן
לא חורנו לארצנו, כי על-ידי
העוון הזה שהוא הגדלות,
שהוא בעובר עבודה זרה,
בחינת שבע בתי עבודה זרה,
על-ידי-זה גלינו מארצנו כנ"ל,

אייבערשטן, און מען ווערט 'עבודה זרה',
ועל ידי זה און דערפאר עדין לא חורנו
לארצנו זענען מיר נאכנישט אויסגעלייזט
געווארן - הכל על ידי העיון הזה של הגדלות

אלץ צוליב די עבירה
פון גאווה, שהוא בחינת
עבודה זרה וואס דאס
איז עבודה זרה, כנ"ל
אזוי ווי אויבן
אויסגעשמועסט.

וזהו און דאס איז
פשט: 'ולא
משום דנפיש מיא' ולא
משום דנפיש מיא' -
הינו לא תאמר זאלסט
נישט זאגן שבשביל זה
לא מטי לארעא אז
וועגן דעם איז מען
נישט אנגעקומען צו די
ערד, דאס מיינט מען
ארץ ישראל, דהינו
שאין יבולין להגיע
ולשוב לארץ ישראל
מיר קענען זיך נישט
צוריק קערן קיין ארץ
ישראל - משום 'דנפיש
מיא' מחמת שהעבוי"ם
הם רבים ויבאלד די
פיל גוים לאזן נישט,

בחינת אזוי ווי עס שטייט: 'רבים הגוים
האלה' (דברים ז, יז), די פילע פעלקער, שהם
בחינת מים רבים וואס זיי זענען צוגעגליכן
צו אסאך וואסער; אזוי ווי עס שטייט אין
פסוק (שיר השירים ח, יז): 'מים רבים לא יוכלו
לכבות את האהבה', פילע וואסער וועלן

ועל-ידי זה עדין לא חורנו
לארצנו - הכל על-ידי העיון
הזה של הגדלות, שהוא בחינת
עבודה זרה כנ"ל (יב). וזהו: ולא
משום דנפיש מיא - הינו,
לא תאמר שבשביל זה לא מטי
לארעא, דהינו שאין יבולין
להגיע ולשוב לארץ-ישראל
משום דנפיש מיא, מחמת
שהעבוי"ם הם רבים, בחינת
"רבים הגוים האלה" (דברים ז),
שהם בחינת מים רבים;

אלא משום דרדיפי מיא —
שהם רודפים אחר
הכבוד שהוא בחינת מים,
בחינת "אל הכבוד הרעים, ה'
על מים רבים" (תהלים כ"ט), על-
ידי-זה אין יבולין להגיע ולחזור
לארץ-ישראל, הינו על-ידי

נישט קענען אויסלעשן די ליכשאפט וואס
די אידן האבן צום אייבערשטן, און רש"י
זאגט אז 'מים רבים' דאס מיינט מען די
'אומות העולם' זיי קענען אונז נישט
אוועקנעמען פונעם
אייבערשטן; דאס זאגט
ער, נישט משום
'דנפיש מיא' ווייל עס
איז דא אסאך גוים,
זענען מיר נישט זוכה
צו ווערן אויסגעלייזט,
'אלא משום דרדיפי מיא'
- שהם רודפים אחר
הכבוד נאר ווייל מען
לויפט נאך די כבוד,
מען האט נישט אינזין
דעם אייבערשטן,
שהוא בחינת מים און
'כבוד' ווערט אנגערופן
'וואסער', מען לויפט
נאך כבוד, בחינת אזוי
ווי עס שטייט אין פסוק
'אל הכבוד הרעים' דער
געערטער האר פון
כבוד האט
געשטורעמט אויף די
מצרים זיי צו
דערשרעקן, 'ה' על מים
רבים'

אייבערשטערס כבוד איז דעמאלט
אנטפלעקט געווארן אויף די פיל וואסער,
(תהלים כ"ט, ג) זעט מען אז 'כבוד' מיינט
'מים', על ידי זה אין יבולין להגיע ולחזור
לארץ ישראל דערפאר קען מען נישט
צוריק גיין קיין ארץ ישראל, הינו על ידי

רדיפת הכבוד והגדלות דורך נאכלויפן כבוד און גדלות, בי עקר אריכת הגלות שאין יכולין לשוב לארצנו הוא ווייל דאס איז דער עיקר פארנוואס דער גלות ציט זיך אזוי לאנג, רק מחמת

עוון הגדלות ורדיפת הכבוד נאר צוליב די עבירה פון גאון, צוליב נאכלויפן כבוד, מען איז זיך נישט מבטל פארן אייבערשטן, כנ"ל אזוי ווי אויבן אויסגעשמועסט.

כל זה הודיעה להם חבת קול דאס אלעס האט זיי די בת קול געזאגט, גדל בוי הגדלות די גרויסע פארשעמונג פון גאון, וואס דאס איז גורם דער לאנגער גלות, כדי שיתרחקו מהגדלות אז מען זאל זיך דערווייטערן פון גאון עד קצה אחרון כנ"ל ביזן לעצטן פינטעלע, ואז כבוד השם יתברך

בשלמות כנ"ל דעמאלט איז מען זוכה אז די כבוד פונעם אייבערשטן ווערט גאנץ, אזוי ווי אויבן אויסגעשמועסט (אות א), ואז זוכין לדבור המאיר דעמאלט איז מען זוכה צו דבורים וואס שיינען און ווייזט דעם מענטש אלעס וואס ער דארף פאררעכטן, שהוא בחינת צפרתא וואס דאס איז מרמז די פינגעלע, דאס מיינט

רדיפת הכבוד והגדלות, בי עקר אריכת הגלות שאין יכולין לשוב לארצנו הוא רק מחמת עוון הגדלות ורדיפת הכבוד כנ"ל. כל זה הודיעה להם חבת קול גדל בוי הגדלות, כדי שיתרחקו מהגדלות עד קצה אחרון כנ"ל, ואז כבוד השם יתברך בשלמות כנ"ל, ואז זוכין לדבור המאיר, שהוא בחינת צפרתא כנ"ל. אבל איך זוכין לזה, לשבר הגדלות והכבוד של עצמו לגמרי, ושיהיה כבוד השם יתברך בשלמות — הוא על-ידי שמירת הברית בשתי בחינות כנ"ל, שהם בחינת יחודא עלאה ויחודא תתאה.

דער דיבור, כנ"ל אז אפילו דער מענטש ליגט נאך אין די נידריגסטע פלאץ, איז זיין עיקר עצה זיך מבטל זיין און אויסהערן די עצה פון משה רבינו, צו זאגן אסאך די ווערטער פון די תורה — וועט ער זוכה זיין צו תשובה, און ער וועט זוכה זיין צו שפירן די געשמאקע לויטערע זיסע ליכטיגקייט פון שפירן דעם אייבערשטן, עס וועט אים שיינען די ט"ל אורות.

אבל איך זוכין לזה אבער ווי אזוי איז מען זוכה לשבר הגדלות והכבוד של עצמו לגמרי צו צעברעכן די גאון און נישט מיינען די אייגענע כבוד, ושיהיה כבוד השם יתברך בשלמות נאר אינזין האבן אז דעם אייבערשטן'ס כבוד זאל זיין גאנץ? הוא על

ידי שמירת הברית דאס איז מען זוכה דורך זיין אפגעהיטן אין שמירת הברית, בשתי בחינות אויף ביידע וועגן, כנ"ל סיי די וואס פירן זייער שטוב וכו' אין די וואכענדיגע טעג, זיי פירן זיך מיט דעם וועג כדי צו זיין אפגעהיטן פון עבירות, וואס מיט דעם זענען זיי אויך נכלל אינעם אות ו', תוספות קדושה, ווייל דאס אלעס

טוען זיי דאך נאר צו זיין אָפּגעהיטן פון פוגם זיין בברית, און סיי די וואס פירן זייער שטוב וכו' נאר שבת, אזוי ווי אויבן אויסגעשמועסט, ש'הם בחינת 'יחודא

עלאה' ו'יחודא תתאה' וואס דאס איז צוויי סארטן יחידים, ווייל די וואס פירן זייער שטוב וכו' נאר שבת דאס איז די מדרגה פון 'יחודא עלאה', און די וואס פירן זייער שטוב וכו' אין די וואכענדיגע טעג - דאס איז די מדרגה פון 'יחודא תתאה', צו זיין אָפּגעהיטן פון עבירות, און דורך שמירת הברית קען מען זוכה זיין צו אויסרייסן די גאולה ביזן לעצטן פינטל.

וזהו און דאס איז פשט שאמר רב אשי וואס רב אשי האט

געזאגט 'האי וזו שדי הוא' 'האי וזו שדי הוא' - הינו בחינת 'יחודא עלאה' ו'יחודא תתאה' דאס איז מרמז אויף די צוויי מדרגות פון שמירת הברית, 'יחודא עלאה' און 'יחודא תתאה', שעל ידי יחודא עלאה ויחודא תתאה, ש'הם בחינת שמירת הברית בשתי בחינות דורך אָפּהיטן שמירת הברית אויף בייידע וועגן, כנ"ל אזוי ווי אויבן אויסגעשמועסט, על ידי זה הכבוד בשלמות דורכדעם איז מען זוכה ריכטיג

וזהו שאמר רב אשי: האי וזו שדי הוא - הינו בחינת

יחודא עלאה ויחודא תתאה, שעל ידי יחודא עלאה ויחודא תתאה, ש'הם בחינת שמירת הברית בשתי בחינות כנ"ל, על ידי זה הכבוד בשלמות, ועל ידי כבוד בשלמות זוכין לצפרתא, שהוא הרקיע שהוא אמצעי בין מלא לרקיע כנ"ל, כי וזו הוא בחינת יחודא תתאה, בחינת מט"מ, בחינת מכנה הארץ כנ"ל. כי איתא במדרש רבה (בראשית דברה יט, ויקרא רבה כב): 'עוף אחד יש, בשעה שמפריש את כנפיו

אויף די קלענערע מדרגה, בחינת 'מט"מ' די מענטשן וואס זיי זענען אונטערגעווארפן אונטערן שלים, מלאך מט"ט, וואס דער מלאך מט"ט בחינת מכנה הארץ ווערט אנגעוועפן כנף, וואס דאס איז 'זי' כנ"ל אזוי ווי אויבן אויסגעשמועסט (אות ו'). כי איתא במדרש רבה וייל די הייליגע חכמים זאגן (בראשית רבה יט, ויקרא רבה כב): 'עוף אחד יש' עס איז דא א פייגל 'בשעה שמפריש את כנפיו הוא

ליכטיג די גאנצע וועלט אזוי אויף דער וואס איז אפגעהיטן אין שמירת הברית שיינט אים און לייכט אים ביז ער קומט אן צו תבונות התורה.

שדי - דאס איז די שם פון **שדי**, דאס איז מרמז זה בחינת **יחודא עלאה** אויף **יחודא עלאה**, כנ"ל אזוי ווי אויפן אויסגעשמועסט. **יעצט** גייט דער רבי דאס אריינטייטשן אינעם פסוק וואס דער רבי האט אנגעהויבן זאגן די תורה:

וזה דער רבי גייט זאגן מער טיפער **אני ה'** - דאס איז מרמז אויף די שם

הוי"ה, וואס דאס איז די הויכע מדרגה פון **יחודא עלאה** איינציגן דעם אייבערשטן אין אלע אויבערשטע וועלטן, דאס איז דער פסוק **שמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד**, **הוא שמי** איז מרמז אויף **יחודא תתאה** די קלענערע מדרגה, פון מלאך מט"ט, וואס **שמו כשם רבו**, און דאס איז דער פסוק: **ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד**; און צו זוכה זיין צו דעם יחוד איז דורך **ובבורי לאחר לא אתן** מען געבט נישט אוועק דעם אייבערשטנס פבור פאר אנדערע, זה בחינת **כבוד בשלמות** אז מען זאל נישט נעמען די כבוד פאר זיך, די כבוד זאל גיין נאר פארן אייבערשטן,

מחשיך את השמש, ווי שמו' וואס ווען זי שפרייט אויס אירע פליגלען און זי פליט אין הימל, טוט זי טונקל מאכן דעם זון, אירע פליגלעך זענען אזוי גרויס אז עס

מאכט א שאטן, און די פייגעלע הייסט **זיו**; זעען מיר אז **זיו** ווייזט אויף **כנף**, און **כנף** ווייזט אויף **מט"ט**; דאס זאגט רב אשי: **האי זיו שדי הוא** די פייגעלע וואס רבה בר בר חנה האט געזען, די פייגעלע הייסט **זיו**, **מלאך מט"ט**, וזה בחינת **יחודא תתאה** דאס ווייזט אויף די קלענערע מדרגה פון דינען דעם אייבערשטן בחינת **מט"ט**, בחינת

מכנה הארץ, שבו וואס אין די קליינע מדרגה פון יחודא תתאה מתלבש בריית עלאה פארשטעלט זיך די גרויסע מדרגה פון יחודא עלאה, וואס איז בחינת שמש, ווייל מען דארף שטענדיג אנהייבן מיט די קליינע מדרגה, יחודא תתאה; ווייל אינעם מלאך מט"ט, די קליינע מדרגה פון יחודא תתאה, אין אים פארשטעלט זיך דער אייבערשטער און דער אייבערשטער פירט די וועלט דורך אים, און אז מען דינט דעם אייבערשטן קודם פשוט, על פי הלכה, קען מען שפעטער אויף אנגעקומען צו די גרויסע מדרגה פון יחודא עלאה, שהוא בחינת השמש וואס ווערט אנגערופן **זון**, ווייל אזוי ווי די זון שיינט און מאכט

הוא מחשיך את השמש, ווי שמו'; וזה בחינת יחודא תתאה, בחינת מט"ט, שבו מתלבש בריית עלאה, שהוא בחינת השמש. שדי — זה בחינת יחודא עלאה כנ"ל:

וזה אני ה' — יחודא עלאה, הוא שמי — יחודא תתאה; ובבורי לאחר לא אתן — זה בחינת כבוד בשלמות,

'ותהלתִי לַפְּסִילִים' - זֶה בְּחִינַת תְּדִבּוּר, פְּסִילִים, נָאֵר פֶּאֶרְקַעְרֵט, מֵעַן אִיז הִיילִיג
 'ותהלתִי לַפְּסִילִים' דָּאס מִינֵט מֵעַן דָּעם - אִיז מֵעַן זֹכָה אִז דָּער דִּיבּוּר לִיכֵט און
 דִּיבּוּר, אִז מֵעַן שְׁעֲדִיגֵט נִישֵׁט און מֵעַן שִׁינֵט, כְּמוֹ שְׂכָתוּב אַזוֹי ווי עֵס שְׁטִיט
 מֵאכֵט נִישֵׁט פֶּסוּל דָּעם דִּיבּוּר דוּרְךְ גֶּאָוֶה (תהלים קמה, כא): 'תְּהַלֵּל ה' יִדְבָּר הִי' דִּי לֹוִיב
 - וואס אִיז אַזוֹי ווי פִּוּנֵעַם אִיבְּעֶרֶשְׁטֵן
 דִּינֵעַן עֲבֻדָּה זָרָה, וְתִהְיֶה לַפְּסִילִים — זֶה בְּחִינַת
 וואס עֲבֻדָּה זָרָה תְּדִבּוּר, כְּמוֹ שְׂכָתוּב: "תְּהַלֵּל כֵּן" אַזוֹי ווי אֹוִיבֵן
 ווערֵט אָנְגֶּערוּפֵן ה' יִדְבָּר הִי" — הַבֵּל כֵּן"ל: אויסגֶעשְׁמוּעֶסט:

מהדורת פריעדמאן

הספר הקדוש הזה נדפס לזכות
יוסף הכהן פריעדמאן הי"ו
וזוגתו חיה שיינדל

וילדיהם

אסתר, אהרן, רבקה, מרים, פייגא,
נחמן שמעון, דוד, מנחם.

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות
לבו לטובה, ויתברך מפי עליון בבני חיי
ומזוני רוויחא, וזכות רבינו ז"ל ותלמידיו
הקדושים יגן וימליץ בעדו תמיד,
אמן כן יהי רצון.